ΟΙ ΤΟΥ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ

ΤΕ, ΚΑΙ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

GLASGUAE:
IN AEDIBUS ACADEMICIS
EXCUDEBANT ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS
ACADEMIAE TYPOGRAPHI
MDCCLV.

LECTORI
TYPOGRAPHUS
SALUTEM.

CALLIMACHI Hymnos jam damus expressos ad editionem quae prodiit, curante Graevio, cum Notis Spanhemii et aliorum, Ultrajecti 1697, in 8vo. In operis autem corrigendis, ad manus erant et aliae editiones. scil. Editio nobilis H. Stephani, inter Poetas Graecos principes, folio 1566. Editio apud Jo. Benenatum in 4to. Paris. 1574, ad priorem prorsus expressa. Editio minori forma apud Plantinum Antwerpiae 1584, cum notis Bonaventurae Vulcanii, a prioribus discedens. Editio Annae Fabri filiae in 4to. Parisiis 1675, ut plurimum secuta Vulcanianam, quam iterum Spanhemiana fere sequitur. Editio demum accurata illa quae prodiit in 8vo. Londini, 1741, edente eruditissimo Viro Anonymo.

Ope praesertim hujus, et Editionis H. Stephani, ab erratis typographicis repraesentandis cavere conati, unum quidem aut alterum sustulimus; apices item et interpunctiones nonnullas, iisdem ducibus, mutavimus. Suidam denique de Vita et Scriptis Callimachi ex editione Kusteri correctiorem exhibemus.

ΣΟΥΙΔΑΣ

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΕ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ ΤΟΥ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Καλλιμαχος, υἱὸς Βάττȣ ϗ Μεσάτμας, Κυρηναῖος, γραμματικὸς, μαθητὴς Ερμοκράτȣς τȣ͂ Ιασέως, γραμματικȣ͂· γαμετὴν ἐσχηκὼς τ' Εὐφράτȣ τȣ͂ Συρακȣσίȣ θυγατέρα. ἀδελφῆς δὲ αὐτȣ͂ παῖς ἦν ὁ νέος Καλλίμαχος, ὁ γράψας περὶ νήσων δι' ἐπῶν. ȣ͂τω δὲ γέγονεν ἐπιμελέςατος, ὡς γράψαι μὲν ποιήματα εἰς πᾶν μέτρον, συντάξαι δὲ ϗ καταλογάδην πλεῖςα. καὶ ἔςιν αὐτῷ τὰ γεγραμμένα βιβλία ὑπὲρ τὰ ω. Επὶ δὲ τῶν χρόνων ἦν Πτολεμαίȣ τȣ͂ Φιλαδέλφȣ. πρὶν δὲ συςαθῆ τῷ βασιλεῖ, γράμματα ἐδίδασκεν ἐν Ελευσῖνι, κωμυδρίῳ τῆς

Ἀλεξανδρείας· καὶ παρέτεινε μέχρι τοῦ Εὐεργέτου κληθέντος Πτολεμαίου. Ὀλυμπιὰς δὲ ἦν ρκζʹ, ἧς κατὰ τὸ δεύτερον ἔτος ὁ Εὐεργέτης Πτολεμαῖος ἤρξατο τῆς βασιλείας. τῶν δὲ αὐτοῦ βιβλίων ἐστὶ καὶ ταῦτα. Ἰοῦς ἄφιξις, Σεμέλη, Ἄργους οἰκισμοί, Ἀρκαδία, Γλαῦκος, Ἐλπίδες, Σατυρικὰ δράματα, Τραγῳδίαι, Κωμῳδίαι, Μέλη, Ἶβις. ἔστι δὲ ποίημα ἐπιτετηδευμένον εἰς ἀσάφειαν καὶ λοιδορίαν, εἴς τινα Ἶβιν, γενόμενον ἐχθρὸν τοῦ Καλλιμάχου. ἦν δὲ οὗτος Ἀπολλώνιος, ὁ γράψας τὰ Ἀργοναυτικά. Μουσεῖον, Πίνακες τῶν ἐν πάσῃ παιδείᾳ διαλαμψάντων, καὶ ὧν συνέγραψαν, ἐν βιβλίοις κʹ καὶ ρʹ, Πίναξ καὶ ἀναγραφὴ τῶν κατὰ χρόνους καὶ ἀπ᾽ ἀρχῆς γενομένων διδασκάλων, Πίναξ τῶν Δημοκρίτου γλωσσῶν καὶ συνταγμάτων, Μηνῶν

προσηγορίαι κατὰ ἔθνος ϗ πόλεις, Κτίσεις νήσων ϗ πόλεων, ϗ μετονομασίαι, Περὶ τῶν ἐν Εὐρώπῃ ποταμῶν, ϗ περὶ τῶν ἐν Πελοποννήσῳ ϗ Ἰταλίᾳ θαυμασίων, ϗ παραδόξων, Περὶ μετονομασίας ἰχθύων, Περὶ ἀνέμων, Περὶ ὀρνέων, Περὶ τῶν ἐν τῇ οἰκουμένῃ ποταμῶν, Θαυμάτων τῶν εἰς ἅπασαν τὴν γῆν κατὰ τόπους ὄντων συναγωγή.

HANC CALLIMACHI EDITIONEM;

CUI, UT NITIDAE SIMUL ET EMENDATAE,

PALMAM ANNI MDCCLV.

TRIBUIT SOCIETAS EDINBURGENSIS;

ORNATAM EXINDE

TRIBUS DEORUM IMAGINIBUS,

JOVIS, APOLLINIS, DIANAE,

IN SCHOLIS ELEGANTIORUM ARTIUM

ACADEMIAE GLASGUENSIS EXSCULPTIS;

INSCRIPTAM EGREGIO VIRO,

ET IN PULCHERRIMIS ANTIQUORUM LITTERIS

EXERCITATISSIMO,

HONORABILI

CAROLO YORKE

CAUSARUM REGIARUM SOLICITATORI GENERALI,

PRODIRE VOLUERUNT

ROBERTUS ET ANDREAS FOULIS.

ΟΙ ΤΟΥ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΟΙ ΤΟΥ

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΥΜΝΟΙ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΔΙΑ.

ΖΗΝΟΣ ἔοι τί κεν ἄλλο παρὰ σπονδῇσιν ἀείδειν
Λώϊον, ἢ θεὸν αὐτὸν, ἀεὶ μέγαν, αἰὲν ἄνακτα;
Πηλογόνων ἐλατῆρα, δικασπόλον οὐρανίδῃσι;
Πῶς καί νιν, Δικταῖον ἀείσομεν, ἠὲ Λυκαῖον;
Εν δοιῇ μάλα θυμός· ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.
Ζεῦ, σὲ μὲν Ἰδαίοισιν ἐν οὔρεσι φασὶ γενέσθαι,
Ζεῦ, σὲ δ' ἐν Αρκαδίῃ· πότεροι, πάτερ, ἐψεύσαντο;
Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ' οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.
Εν δέ σε Παῤῥασίῃ Ρείη τέκεν, ἧχι μάλιστα
Εσκεν ὄρος θάμνοισι περισκεπές. ἔνθεν ὁ χῶρος
Ιερός. οὐδέ τί μιν κεχρημένον Εἰλειθυίης
Ερπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται. ἀλλά ἑ Ρείης
Ωγύγιον καλέουσι λεχώϊον Απιδανῆες.

Ενθά σ᾽ ἐπεὶ μήτηρ μεγάλων ἀπεθήκατο κόλπων,
Αυτίκα δίζητο ῥόον ὕδατος, ᾧ κε τόκοιο
Λύματα χυτλώσαιτο, τεὸν δ᾽ ἐνὶ χρῶτα λοέσσαι.
Λάδων ἀλλ᾽ οὔπω μέγας ἔῤῥεεν, οὐδ᾽ Ερύμανθος
Λευκότατος ποταμῶν. ἔτι δ᾽ ἄβροχος ἦεν ἅπασα
Αρκαδίη· μέλλεν δὲ μάλ᾽ εὔϋδρος καλέεσθαι
Αὖτις. ἐπεὶ τημόσδε Ῥέη ὅτ᾽ ἐλύσατο μίτρην,
Η πολλὰς ἐφύπερθε Σαρωνίδας ὑγρὸς Ιάων
Ηειρεν, πολλὰς δὲ Μέλας ὤχησεν ἁμάξας.
Πολλὰ δὲ Καρίωνος ἄνω, διεροῦ περ ἐόντος,
Ιλυοὺς ἐβάλοντο κινώπετα, νίσσετο δ᾽ ἀνὴρ
Πεζὸς ὑπὲρ Κρᾶθίν τε, πολύστειόν τε Μετώπην
Διψαλέος. τὸ δὲ πολλὸν ὕδωρ ὑπὸ ποσσὶν ἔκειτο.
Καί ῥ᾽ ὑπ᾽ ἀμηχανίης σχομένη φάτο πότνια Ῥείη,
Γαῖα φίλη, τέκε καὶ σύ. τεαὶ δ᾽ ὠδῖνες ἐλαφραί.
Εἶπε, καὶ ἀντανύσασα θεὰ μέγαν ὑψόθι πῆχυν,
Πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ. τὸ δὲ οἱ δίχα πουλὺ διέστη,
Εκ δ᾽ ἔχεεν μέγα χεῦμα. τόθι χρόα φαιδρύνασα,
Ωνα, τεὸν σπείρωσε. Νέδη δέ σε δῶκε κομίσσαι
Κευθμὸν ἔσω Κρηταῖον, (ἵνα κρύφα παιδεύοιο)
Πρεσβυτάτη νυμφέων αἵ μιν τότε μαιώσαντο,

Πρωτίστῃ γενεῇ, μετά τε Στύγα, Φιλύρην τε.
Οὐδ' ἁλίην ἀπέτισε θεὴ χάριν, ἀλλὰ τὸ χεῦμα
Κεῖνο Νέδην ὀνόμηνε. τὸ μέν ποθι πουλὺ καὶ αὐτὸ
Καυκώνων πτολίεθρον, ὃ Λέπριον πεφάτισται,
Συμφέρεται Νηρῆϊ· παλαιότατον δέ μιν ὕδωρ
Υἱωνοὶ πίνουσι Λυκαονίης ἄρκτοιο.
Εὖτε Θενὰς ἀπέλειπεν, ἐπὶ Κνωσσοῖο φέρουσα,
Ζεῦ πάτερ, ἡ νύμφη σέ· (Θεναὶ δ' ἔσαν ἐγγύθι Κνωσσοῦ)
Τουτάκι τοι πέσε, δαῖμον, ἀπ' ὀμφαλός· ἔνθεν ἐκεῖνο
Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.
Ζεῦ, σὲ δὲ Κυρβάντων ἕταραι προσεπηχύναντο
Δικταῖαι Μελίαι, σὲ δὲ κοίμισεν Ἀδρήστεια
Λίκνῳ ἐνὶ χρυσέῳ· σὺ δ' ἐθήσαο πίονα μαζὸν
Αἰγὸς Ἀμαλθείης, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως.
Γέντο γὰρ ἐξαπιναῖα Πανακρίδος ἔργα μελίσσης
Ἰδαίοις ἐν ὄρεσσι, τά τε κλείουσι Πάνακρα.
Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Τεύχεα πεπλήγοντες, ἵνα Κρόνος οὔασιν ἠχὴν
Ἀσπίδος εἰσαΐοι, καὶ μή σεο κουρίζοντος.
Καλὰ μὲν ἠέξευ, καλὰ δ' ἔτραφες, οὐράνιε Ζεῦ.
Ὀξὺ δ' ἀνήβησας, ταχινοὶ δέ τοι ἦλθον ἴουλοι.

Αλλ' ἔτι παιδνὸς ἐὼν ἐφράσσαο πάντα τέλεια·
Τῷ τοι καὶ γνωτοὶ, προτερηγενέες περ ἐόντες,
Οὐρανὸν οὐκ ἐμέγηραν ἔχειν ἐπιδαίσιον οἶκον.
Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί·
Φάντο πάλον Κρονίδῃσι διὰ τρίχα δώματα νεῖμαι·
Τίς δέ κ' ἐπ' Οὐλύμπῳ τε καὶ ἄϊδι κλῆρον ἐρύσσαι,
Ος μάλα μὴ νενίηλος; ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε
Πήλασθαι· τὰ δὲ τόσσον ὅσον διὰ πλεῖστον ἔχουσι.
Ψευδοίμην ἀΐοντος ἅ κεν πεπίθοιεν ἀκουήν.
Οὔ σε θεῶν ἑσσῆνα πάλοι θέσαν, ἔργα δὲ χειρῶν,
Σή τε Βίη, τό, τε Κάρτος, ὃ καὶ πέλας εἵσαο δίφρου.
Θήκαο δ' οἰωνὸν μέγ' ὑπείροχον ἀγγελιώτην
Σῶν τεράων· ἅτ' ἐμοῖσι φίλοις ἐνδέξια φαίνοις.
Εἵλεο δ' αἰζηῶν ὅ,τι φέρτατον· οὐ σύ γε νηῶν
Εμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον, οὐ μὲν ἀοιδόν.
Αλλὰ τὰ μὲν μακάρεσσιν ὀλίζοσιν αὖθι παρῆκας,
Αλλα μέλειν ἑτέροισι. σὺ δ' ἐξέλεο πτολιάρχους
Αὐτοὺς, ὧν ὑπὸ χεῖρα γεωμόρος, ὧν ἴδρις αἰχμῆς,
Ων ἐρέτης, ὧν πάντα. τί δ' οὐ κρατέοντος ὑπ' ἰσχύν;
Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ηφαίστοιο·
Τευχηστὰς δ' Αρῆος· ἐπακτῆρας δὲ Χιτώνης

Αρτέμιδος· Φοίϐε δὲ, λύρης εὖ εἰδότας οἴμες.
Εκ δὲ Διὸς βασιλῆες· ἐπεὶ Διὸς ὐδὲν ἀνάκτων
Θειότερον. τῷ καί σφι τεὴν ἐκρίναο λάξιν·
Δῶκας δὲ πτολίεθρα φυλασσέμεν· ἵζεο δ᾽ αὐτὸς
Αχρης ἐν πτολίεσσιν, ἐπό\̣ιος οἵ τε δίκησι
Λαὸν ὑπὸ σκολιῆς, οἵ τ᾽ ἔμπαλιν ἰθύνεσιν.
Εν δὲ ῥυηφενίην ἔϐαλές σφισιν, ἐν δ᾽ ἅλις ὄλϐε·
Πᾶσι μὲν, ὐ μάλα δ᾽ ἶσον. ἔοικε δὲ τεκμήρασθαι
Ημετέρῳ μεδέοντι· πέρὶ πρὸ γὰρ εὐρὺ βέϐηκεν.
Εσπέριος κεῖνός γε τελεῖ τά κεν ἦοῖ νοήσῃ·
Εσπέριος τὰ μέγιστα, τὰ μείονα δ᾽ εὖτε νοήσῃ.
Οἱ δὲ τὰ μὲν πλειῶνι, τὰ δ᾽ ὐχ᾽ ἑνί· τῶν δ᾽ ἀπὸ πάμπαν
Αὐτὸς ἄνην ἐκόλεσας, ἐνέκλασας δὲ μενοινήν.
Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρτατε, δῶτορ ἐάων,
Δῶτορ ἀπημονίης. τεὰ δ᾽ ἔργματα τίς κεν ἀείδοι;
Οὐ γένετ᾽, ὐκ ἔσται· τίς κεν Διὸς ἔργματ᾽ ἀείσει;
Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ᾽ αὖθι· δίδε δ᾽ ἀρετήν τ᾽ ἄφενός τε.
Οὔτ᾽ ἀρετῆς ἄτερ ὄλϐος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν,
Οὔτ᾽ ἀρετὴ ἀφένοιο. δίδε δ᾽ ἀρετήν τε καὶ ὄλϐον.

ΥΜΝΟΣ
ΕΙΣ
ΤΟΝ ΑΠΟΛΛΩΝΑ.

ΟΙΟΝ ὁ τῶ 'πόλλωνος ἐσείσατο δάφνινος ὄρπηξ,
Οἷα δ' ὅλον τὸ μέλαθρον. ἑκὰς, ἑκὰς, ὅςις ἀλιτρός.
Καὶ δή που τὰ θύρετρα καλῷ ποδὶ Φοῖβος ἀράσσει.
Οὐχ ὁράας; ἐπένευσεν ὁ Δήλιος ἡδύ τι φοῖνιξ
Εξαπίνης, ὁ δὲ κύκνος ἐν ἠέρι καλὸν ἀείδει.
'Αυτοὶ νῦν κατοχῆες ἀνακλίνεσθε πυλάων,
'Αυταὶ δὲ κληῖδες· ὁ γὰρ θεὸς ὐκέτι μακράν.
Οἱ δὲ νέοι μολπήν τε κ᾽ ἐς χορὸν ἐντύνεσθε.
'Ω 'πόλλων ὐ παντὶ φαείνεται, ἀλλ' ὅ,τις ἐσθλός.
Ος μιν ἴδῃ, μέγας ὗτος· ὃς ὐκ ἴδε, λιτὸς ἐκεῖνος.
Οψόμεθ', ὦ Εκάεργε, κ᾽ ἐσσόμεθ' ὔποτε λιτοί.
Μήτε σιωπηλὴν κίθαριν, μήτ' ἄψοφον ἴχνος
Τῦ Φοίβυ τὺς παῖδας ἔχειν ἐπιδημήσαντος,
Εἰ τελέειν μέλλυσι γάμον, πολιήν τε κερεῖσθαι,
Εςήξειν δὲ τὸ τεῖχος ἐπ' ἀρχαίοισι θεμέθλοις.
Ηγασάμην τὺς παῖδας, ἐπεὶ χέλυς ὐκέτ' ἀεργός.
Εὐφημεῖτ' αΐοντες ἐπ' Απόλλωνος ἀοιδῇ.
Εὐφημεῖ κ᾽ πόντος, ὅτε κλείυσιν ἀοιδοὶ

Η κίθαριν, ἢ τόξα, Λυκωρέος ἔντεα Φοίβου.
Οὐδὲ Θέτις Αχιλῆα κινύρεται αἴλινα μήτηρ,
Οππότ᾽ ἰὴ παιῆον, ἰὴ παιῆον ἀκούσῃ.
Καὶ μὲν ὁ δακρυόεις ἀναβάλλεται ἄλγεα πέτρος,
Ος τις ἐνὶ Φρυγίῃ διερὸς λίθος ἐστήρικται,
Μάρμαρον ἀντὶ γυναικὸς ὀϊζυρόν τι χανούσης.
Ιὴ, ἰὴ φθέγγεσθε· κακὸν μακάρεσσιν ἐρίζειν.
Ος μάχεται μακάρεσσιν, ἐμῷ βασιλῆϊ μάχοιτο.
Ος τις ἐμῷ βασιλῆϊ, καὶ Απόλλωνι μάχοιτο.
Τὸν χορὸν ὡ᾽πόλλων, ὅτι οἱ κατὰ θυμὸν ἀείδει,
Τιμήσει. δύναται γὰρ, ἐπεὶ Διῒ δεξιὸς ἧσαι.
Οὐδ᾽ ὁ χορὸς μετὰ Φοῖβον ἐφ᾽ ἓν μόνον ἦμαρ ἀείσει.
Εστι γὰρ εὔυμνος· τίς ἂν οὐ ῥέα Φοῖβον ἀείδοι;
Χρύσεα τῷ᾽πόλλωνι, τό, τ᾽ ἐνδυτὸν, ἥ τ᾽ ἐπιπορπὶς,
Η τε λύρη, τό, τ᾽ ἄεμμα τὸ Λύκτιον, ἥ τε φαρέτρη·
Χρύσεα καὶ τὰ πέδιλα. πολύχρυσος γὰρ Απόλλων,
Καί τε πολυκτέανος. Πυθῶνί κε τεκμήραιο.
Καί κεν ἀεὶ καλὸς καὶ ἀεὶ νέος· οὔποτε Φοίβου
Θηλείαις οὐδ᾽ ὅσσον ἐπὶ χνόος ἦλθε παρειαῖς.
Αἱ δὲ κόμαι θυόεντα πέδῳ λείβουσιν ἔλαια.
Οὐ λίπος Απόλλωνος ἀποστάζουσιν ἔθειραι,

Αλλ' αὐτὴν πανάκειαν. ἐν ἄστεϊ δ' ᾧ κεν ἐκεῖναι
Πρῶκες ἔραζε πέσωσιν, ἀκήρια πάντ' ἐγένοντο.
Τέχνη δ' ἀμφιλαφὴς ὔ τις τόσον ὅσσον Απόλλων.
Κεῖνος ὀϊςευτὴν ἔλαχ' ἀνέρα, κεῖνος ἀοιδόν·
Φοίβῳ γὰρ καὶ τόξον ἐπιτρέπεται καὶ ἀοιδή.
Κείνου δὲ θριαὶ, καὶ μάντιες· ἐκ δέ νυ Φοίβου
Ιητροὶ δεδάασιν ἀνάβλησιν θανάτοιο.
Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν, ἐξ ἔτι κείνου
Εξότ' ἐπ' Αμφρυσῷ ζευγήτιδας ἔτρεφεν ἵππους,
Ηϊθέου ὑπ' ἔρωτι κεκαυμένος Αδμήτοιο.
Ρεῖά κε βουβόσιον τελέθοι πλέον, οὐδέ κεν αἶγες
Δεύοιντο βρεφέων ἐπιμηλάδες, ᾗσιν Απόλλων
Βοσκομένῃς ὀφθαλμὸν ἐπήγαγεν. οὐδ' ἀγάλακτοι
Οἴες, οὐδ' ἄκυθοι, πᾶσαι δέ κεν εἶεν ὕπαρνοι.
Η δέ κε μουνοτόκος, διδυματόκος αἶψα γένοιτο.
Φοίβῳ δ' ἑσπόμενοι πόλιας διεμετρήσαντο
Ανθρωποι. Φοῖβος γὰρ ἀεὶ πολίεσσι φιληδεῖ
Κτιζομέναις, αὐτὸς δὲ θεμείλια Φοῖβος ὑφαίνει.
Τετραέτης τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἔπηξε
Καλῇ ἐν Ορτυγίῃ περιηγέος ἐγγύθι λίμνης.
Αρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν

Κυνθιάδων φορέεσκεν, ὁ δ' ἔπλεκε βωμὸν Ἀπόλλων.
Δείματο μὲν κεράεσσιν ἐδέθλια, πῆξε δὲ βωμὸν
Εκ κεράων, κεραοὺς δὲ πέριξ ὑπεβάλλετο τοίχους.
Ωδ' ἔμαθεν τὰ πρῶτα θεμείλια Φοῖβος ἐγείρειν.
Φοῖβος καὶ βαθύγειον ἐμὴν πόλιν ἔφρασε Βάττῳ·
Καὶ Λιβύην ἐσιόντι κόραξ ἡγήσατο λαῷ
Δεξιὸς οἰκιστήρ· καὶ ὤμοσε τείχεα δώσειν
Ημετέροις βασιλεῦσιν· ἀεὶ δ' εὔορκος Ἀπόλλων.
Ω'πολλον, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι,
Πολλοὶ δὲ Κλάριον (πάντη δέ τοι οὔνομα πουλύ)
Αὐτὰρ ἐγὼ Καρνεῖον· ἐμοὶ πατρώϊον οὕτω.
Σπάρτη τοι, Καρνεῖε, τόδε πρώτιστον ἔδεθλον,
Δεύτερον αὖ Θήρη, τρίτατόν γε μὲν ἄστυ Κυρήνη.
Εκ μέν σε Σπάρτης ἕκτον γένος Οἰδιπόδαο
Ηγαγε Θηραίην ἐς ἀπόκτισιν· ἐκ δέ σε Θήρης
Οὖλος Ἀριστοτέλης Ἀσβυστίδι πάρθετο γαίῃ.
Δεῖμε δέ τοι μάλα καλὸν ἀνάκτορον· ἐν δὲ πόληϊ
Θῆκε τελεσφορίην ἐπετήσιον, ᾗ ἔνι πολλοὶ
Υστάτιον πίπτουσιν ἐπ' ἰσχίον, ὦ ἄνα, ταῦροι.
Ιὴ ἰή, Καρνεῖε πολύλλιτε, σεῖο δὲ βωμοὶ
Ανθεα μὲν φορέουσιν ἐν εἴαρι, τόσσά περ ὧραι

Ποικίλ' ἀγινεῦσι ζεφύρου πνείοντος ἔερσην,
Χείματι δὲ κρόκον ἡδύν. ἀεὶ δέ τοι ἀέναον πῦρ,
Οὐδέ ποτε χθιζὸν περιβόσκεται ἄνθρακα τέφρη.
Η ῥ' ἐχάρη μέγα Φοῖβος, ὅτε ζωστῆρες Ενυοῦς
Ανέρες ὠρχήσαντο μετὰ ξανθῇσι Λιβύσσης,
Τέθμιαι εὖτέ σφιν Καρνειάδες ἤλυθον ὧραι.
Οἱ δ' οὔπω πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πελάσσαι
Δωριέες, πυκινὴν δὲ νάπαις Αζιλιν ἔναιον.
Τοὺς μὲν ἄναξ ἴδεν αὐτὸς, ἑῇ δ' ἐπεδείξατο νύμφῃ
Στὰς ἐπὶ Μυρτούσης κερατώδεος· ἧχι λέοντα
Υψηῒς κατέπεφνε, βοῶν σίνιν Εὐρυπύλοιο.
Ου κείνου χορὸν εἶδε θεώτερον ἄλλον Απόλλων,
Οὐδὲ πόλει τόσ' ἔνειμεν ὀφέλσιμα τόσσα Κυρήνῃ,
Μνωόμενος προτέρης ἁρπακτύος. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ
Βαττιάδαι Φοίβοιο πλέον θεὸν ἄλλον ἔτισαν.
Ιὴ ἰὴ παιῆον, ἀκούομεν, οὕνεκα τοῦτο
Δελφός τοι πρώτιστον ἐφύμνιον εὕρετο λαὸς,
Ημος ἑκηβολίην χρυσέων ἐπεδείκνυσο τόξων.
Πυθώ τοι κατιόντι συνήντετο δαιμόνιος θὴρ,
Αἰνὸς ὄφις. τὸν μὲν σὺ κατήναρες, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Βάλλων ὠκὺν ὀϊστόν· ἐπηΰτησε δὲ λαὸς,

Ἱὴ ἱὴ παιῆον, ἵει βέλος. εὐθύ σε μήτηρ
Γείνατ' ἀοσσητῆρα· τὸ δ' ἐξ ἔτι κεῖθεν ἀείδῃ.
Ὁ Φθόνος Ἀπόλλωνος ἐπ' οὔατα λάθριος εἶπεν,
Οὐκ ἄγαμαι τὸν ἀοιδὸν, ὃς οὐδ', ὅσα πόντος, ἀείδει.
Τὸν Φθόνον ὡ 'πόλλων ποδί τ' ἤλασεν, ὧδέ τ' ἔειπεν·
Ἀσσυρίου ποταμοῖο μέγας ῥόος, ἀλλὰ τὰ πολλὰ
Λύματα γῆς καὶ πολλὸν ἐφ' ὕδατι συρφετὸν ἕλκει.
Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι,
Ἀλλ' ἥτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβὰς, ἄκρον ἄωτον.
Χαῖρε ἄναξ. ὁ δὲ Μῶμος, ἵν' ὁ Φθόρος, ἔνθα νέοιτο.

Υ Μ Ν Ο Σ

ΕΙΣ

ΤΗΝ ΑΡΤΕΜΙΝ.

ΑΡΤΕΜΙΝ (οὐ γὰρ ἐλαφρὸν ἀειδόντεσσι λαθέσθαι)
Ὑμνέομεν, τῇ τόξα λαγωβολίαι τε μέλονται,
Καὶ χορὸς ἀμφιλαφὴς, καὶ ἐν οὔρεσιν ἑψιάασθαι.
Ἀρχόμεν' ὡς ὅτε πατρὸς ἐφεζομένη γονάτεσσι
Παῖς ἔτι κουρίζουσα, τάδε προσέειπε γονῆα,

Δός μοι παρθενίην αἰώνιον, ἄππα, φυλάσσειν,
Καὶ πολυωνυμίην· ἵνα μή μοι Φοῖβος ἐρίζῃ.
Δὸς δ' ἰῦς ϗ τόξα. ἔα πάτερ· ὔ σε φαρέτρην,
Οὐδ' αἰτέω μέγα τόξον (ἐμοὶ Κύκλωπες ὀϊςῦς
Αὐτίκα τεχνήσονται, ἐμοὶ δ' εὐκαμπὲς ἄεμμα.)
Αλλὰ φαεσφορίην τε, ϗ ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα
Ζώννυσθαι λεγνωτὸν, ἵν' ἄγρια θηρία καίνω.
Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορήτιδας Ωκεανίνας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρȣς.
Δὸς δέ μοι ἀμφιπόλȣς Αμνισίδας εἴκοσι νύμφας,
Αἵ τέ μοι ἐνδρομίδας τε, ϗ, ὁππότε μηκέτι λύγκας
Μήτ' ἐλάφȣς βάλλοιμι, θοὺς κύνας εὖ κομέοιεν.
Δὸς δέ μοι ὔρεα πάντα. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον,
Ηντινα λῇς· σπαρνὸν γὰρ ὅτ' Αρτεμις ἄςυ κάτεισιν.
Οὔρεσιν οἰκήσω· πόλεσιν δ' ἐπιμίξομαι ἀνδρῶν
Μȣ̃νον ὅτ' ὀξείαισιν ὑπ' ὠδίνεσσι γυναῖκες
Τειρόμεναι καλέȣσι βοηθόον· ᾗσί με μοῖραι
Γεινομένην τοπρῶτον ἐπεκλήρωσαν ἀρήγειν·
Οττι με ϗ τίκτȣσα ϗ ȣ̓κ ἤλγησε φέρȣσα
Μήτηρ, ἀλλ' ἀμογητὶ φίλων ἀπεθήκατο κόλπων.
Ως ἡ παῖς εἰπȣ̃σα, γενειάδος ἤθελε πατρὸς

Ἅψασθαι, πολλὰς δὲ μάτην ἐτανύσσατο χεῖρας,
Μέχρις ἵνα ψαύσειε. πατὴρ δ' ἐπένευσε γελάσσας·
Φῆ δὲ καταῤῥέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι
Τίκτοιεν, τυτθόν κεν ἐγὼ ζηλήμονος Ἥρης
Χωομένης ἀλέγοιμι. φέρευ τέκος ὅσσ' ἐθελημὸς
Αἰτίζεις, καὶ δ' ἄλλα πατὴρ ἔτι μείζονα δώσει·
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα καὶ οὐχ ἕνα πύργον ὀπάσσω.
Τρὶς δέκα τοι πτολίεθρα, τὰ μὴ θεὸν ἄλλον ἀέξειν
Εἴσεται, ἀλλὰ μόνην σε, καὶ Ἀρτέμιδος καλέεσθαι.
Πολλὰς δὲ ξυνῇ πόλιας διαμετρήσασθαι,
Μεσσόγεως, νήσους τε· καὶ ἐν ἁπάσῃσιν ἔσονται
Ἀρτέμιδος βωμοί τε καὶ ἄλσεα. καὶ μὲν ἀγυιαῖς
Ἔσσῃ καὶ λιμένεσσιν ἐπίσκοπος. Ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
Μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι. βαῖνε δὲ κούρη
Λευκὸν ἐπὶ Κρηταῖον ὄρος κεκομημένον ὕλῃ·
Ἔνθεν ἐπ' Ὠκεανόν· πολέας δ' ἐπελέξατο νύμφας,
Πάσας εἰνέτεας, πάσας ἔτι παῖδας ἀμίτρους.
Χαῖρε δὲ Καίρατος ποταμὸς μέγα, χαῖρε δὲ Τηθὺς,
Οὕνεκα θυγατέρας Λητωΐδι πέμπεν ἀμορβούς.
Αὖθι δὲ Κύκλωπας μετεκίαθε. τοὺς μὲν ἔτετμε
Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη νέον, ἀλλὰ τότ' ἔσκεν

Οὔνομά οἱ Μελιγουνίς) ἐπ' ἄκμοσιν Ηφαίστοιο
Εστάοτας περὶ μύδρον. ἐπείγετο γὰρ μέγα ἔργον.
Ιππείην τετύκοντο Ποσειδάωνι ποτίστρην.
Αἱ νύμφαι δ' ἔδδεισαν ὅπως ἴδον αἰνὰ πέλωρα,
Πρηόσιν Οσσείοισιν ἐοικότα· (πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρὺν
Φάεα μουνόγληνα, σάκει ἴσα τετραβοείῳ,
Δεινὸν ὑπογλαύσοντα,) καὶ ὁππότε δοῦπον ἄκουσαν
Ακμονος ἠχήσαντος, ἐπεὶ μέγα πουλύ τ' ἄημα
Φυσάων, αὐτῶν τε βαρὺν στόνον. αὖε γὰρ Αιτνη,
Αὖε δὲ Τρινακρίη, Σικανῶν ἕδος, αὖε δὲ γείτων
Ιταλίη· μεγάλην δὲ βοὴν ἐπὶ Κυρνὸς ἀΰτει.
Εὖθ' οἵγε ῥαιστῆρας ἀειράμενοι ὑπὲρ ὤμων,
Η χαλκὸν ζείοντα καμινόθεν, ἠὲ σίδηρον,
Αμβολαδὶς τετύποντες. (ἐπεὶ μέγα μοχθήσειαν,)
Τῷ σφέας οὐκ ἐτάλασσαν ἀκηδέες Ωκεανῖναι
Οὔτ' ἄντην ἰδέειν, οὔτε κτύπον οὔασι δέχθαι.
Οὐ νέμεσις· κείνους δὲ καὶ αἱ μάλα μηκέτι τυτθαὶ
Οὐδέποτ' ἀφρικτὶ μακάρων ὁρόωσι θύγατρες.
Αλλ' ὅτε κουράων τὶς ἀπειθέα μητέρι τεύχοι,
Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἑῇ ἐπὶ παιδὶ καλιστρεῖ,
Αργην, ἢ Στερόπην· ὁ δὲ δώματος ἐκ μυχάτοιο

Ερχεται Ερμείης σποδιῇ κεχρημένος αἰθῇ.
Αὐτίκα τὴν κούρην μορμύσσεται. ἡ δὲ τεκούσης
Δύνει ἔσω κόλπους, θεμένη ἐπὶ φάεσι χεῖρας.
Κοῦρα, σὺ δὲ προτέρω περ, ἔτι τριέτηρος ἐοῦσα,
Εὖτ' ἔμολεν Λητώ σε μετ' ἀγκαλίδεσσι φέρουσα,
Ηφαίστου καλέοντος ὅπως ὀπλήρια δοίη,
Βρόντεώ σε στιβαροῖσιν ἐφεσσαμένου γονάτεσσι,
Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ἐδράξαο χαίτης,
Ωλοψας δὲ βίηφι· τὸ δ' ἄτριχον εἰσέτι κ̓ νῦν
Μεσσάτιον στέρνοιο μένει μέρος, ὡς ὅτε κόρσην
Φωτὸς ἐνιδρυνθεῖσα κόμην ἐπενείματ' ἀλώπηξ.
Τῷ μάλα θαρσαλέη σφε τάδε προσελέξαο τῆμος,
Κύκλωπες, ἤ μοί τι Κυδώνιον εἰ δ' ἄγε τόξον,
Ηδ' ἰοὺς, κοίλην τε καταχλῆιδα βελέμνων
Τεύξατε· κ̓ γὰρ ἐγὼ Λητωϊὰς, ὥσπερ Απόλλων.
Αἰ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον δάκος ἤ τι πέλωρον
Θηρίον ἀγρεύσω, τὸ δέ κεν Κύκλωπες ἔδοιεν.
Εννεπες· οἱ δ' ἐτέλεσσαν. ἄφαρ δ' ὡπλίσσαο δαῖμον.
Αἶψα δ' ἐπὶ σκύλακας πάλιν ἤιες· ἵκεο δ' αὖλιν
Αρκαδικὴν ἐπὶ Πανός. ὁ δὲ κρέα λυγκὸς ἔταμνε
Μαιναλίης, ἵνα οἱ τοκάδες κύνες εἶδαρ ἔδοιεν.

Τὴν δ' ὁ γενειήτης δύο μὲν κύνας ἥμισυ πηγούς,
Τρεῖς δὲ παρουατίους, ἕνα δ' αἰόλον· οἵ ῥα λέοντας
Αὐτοὺς αὖ ἐρύοντες, ὅτε δράξαιντο δεράων,
Εἷλκον ἔτι ζώοντας ἐπ' αὐλίον· ἑπτὰ δ' ἔδωκε
Θάσσονας αὐράων κυνοσουρίδας, αἵ ῥα διῶξαι
Ωκισαι νεβρούς τε καὶ οὐ μύοντα λαγωόν,
Καὶ κοίτην ἐλάφοιο, καὶ ὕστριχος ἔνθα καλιαὶ
Σημῆναι, καὶ ζορκὸς ἐπ' ἴχνιον ἡγήσασθαι.
Ενθεν ἀπερχομένη (μέτα καὶ κύνες ἐσσεύοντο)
Εὗρες ἐπὶ προμολῆς ὄρεος τοῦ Παῤῥασίοιο
Σκαιρούσας ἐλάφους, μέγα τι χρέος. αἱ μὲν ἐπ' ὄχθῃς
Αἰὲν ἐβουκολέοντο μελαμψηφίδος Αναύρου,
Μάσσονες ἢ ταῦροι· κεράων δ' ἀπελάμπετο χρυσός.
Εξαπίνης δ' ἔταφές τε καὶ ὃν ποτὶ θυμὸν ἔειπες,
Τοῦτό κεν Αρτέμιδος πρωτάγριον ἄξιον εἴη.
Πέντ' ἔσαν αἱ πᾶσαι· πίσυρας δ' ἕλες ὦκα θέουσα,
Νόσφι κυνοδρομίης, ἵνα τοι θοὸν ἅρμα φέρωσι.
Τὴν δὲ μίαν, Κελάδοντος ὑπὲρ ποταμοῖο φυγοῦσαν,
Ηρης αἰνεσίῃσιν, ἀέθλιον Ηρακλῆϊ
Υςατον ὄφρα γένοιτο, πάγος Κερύνειος ἔδεκτο.
Αρτεμι παρθενίη, τιτυοκτόνε, χρύσεα μέν τοι

Εντεα ϗ ζώνη, χρύσεον δ' ἐζεύξαο δίφρον,
Εν δ' ἐβάλευ χρύσεια, θεά, κεμάδεσσι χαλινά.
Πȣ̃ δέ σε τοπρῶτον κερόεις ὄχος ἤρξατ' ἀείρειν;
Αἵμῳ ἔπι Θρήϊκι, τόθεν βορέαο καταΐξ
Ερχεται ἀχλαίνοισι δυσαέα κρυμὸν ἄγȣσα.
Πȣ̃ δ' ἔταμες πεύκην; ἀπὸ δὲ φλογὸς ἥψαο ποίης
Μυσῷ ἐν Ουλύμπῳ; φάεος δ' ἐνέηκας ἀϋτμὴν
Ασβέςȣ, τό ῥα πατρὸς ἀποςάζȣσι κεραυνοί.
Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὴ πειρήσαο τόξȣ;
Πρῶτον ἐπὶ πτελέην, τὸ δὲ δεύτερον ἧκας ἐπὶ δρῦν,
Τὸ τρίτον αὖτ' ἐπὶ θῆρα. τὸ τέτρατον ȣ̓κέτ' ἐπὶ δρῦν,
Αλλά μιν εἰς ἀδίκων ἔβαλες πόλιν, οἵτε περί σφεας
Οἵτε περὶ ξείνȣς ἀλιτήμονα πόλλ' ἐτέλεσκον.
Σχέτλιοι, οἷς τύνη χαλεπὴν ἐμμάξεαι ὀργήν.
Κτήνεά φιν λοιμὸς καταβόσκεται, ἔργα δὲ πάχνη.
Κείρονται δὲ γέροντες ἐφ' υἱάσιν. αἱ δὲ γυναῖκες,
Η βληταὶ θνήσκȣσι λεχωΐδες, ἠὲ φυγȣ̃σαι
Τίκτȣσιν· τῶν δ' ȣ̓δὲν ἐπὶ σφυρὸν ὀρθὸν ἀνέςη.
Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε ϗ ἵλαος αὐγάσσηαι,
Κείνοις εὖ μὲν ἄρȣρα φέρει ςάχυν, εὖ δὲ γενέθλη
Τετραπόδων, εὖ δ' ὄλβος ἀέξεται, ȣ̓δ' ἐπὶ σῆμα

Ἔρχονται, πλὴν εὖτε πολυχρόνιόν τι φέρωσιν.
Οὐδὲ διχοστασίη τρώγει γένος, ἥ τε καὶ εὖ περ
Οἴκους ἑστηῶτας ἐσίνατο. ταὶ δὲ θυωρὸν
Εἰνάτερες γαλόῳ τε μίαν πέρι δίφρα τίθενται.
Πότνια, τῶν εἴη μὲν ἐμοὶ φίλος ὅς τις ἀληθής,
Εἴην δ' αὐτὸς, ἄνασσα· μέλοι δέ μοι αἰὲν ἀοιδὴ,
Τῇ ἔνι μὲν Λητοῦς γάμος ἔσσεται, ἐν δὲ σὺ πολλὴ,
Ἐν δὲ καὶ Ἀπόλλων, ἐν δ' οἱ σέο πάντες ἄεθλοι.
Ἐν δὲ κύνες, καὶ τόξα, καὶ ἄντυγες, αἵ τέ σε ῥεῖα
Θηητὴν φορέουσιν, ὅτ' ἐς Διὸς οἶκον ἐλαύνεις.
Ἔνθά τοι ἀντιόωντες ἐνὶ προμολῇσι δέχονται,
Ὅπλα μὲν Ἑρμείης ἀκακήσιος, αὐτὰρ Ἀπόλλων,
Θηρίον ὅ,ττι φέρῃσθα. πάροιθε δὲ, πρίν περ ἱκέσθαι
Καρτερὸν Ἀλκείδην· νῦν δ' οὐκ ἔτι τοῦτον ἄεθλον
Φοῖβος ἔχει. τοῖος γὰρ ἀεὶ Τιρύνθιος ἄκμων
Ἕστηκε πρὸ πυλέων, ποτιδέγμενος εἴ τι φέρουσα
Νεῖαι πῖον ἔδεσμα. θεοὶ δ' ἐπὶ πάντες ἐκείνῳ
Ἄλληκτον γελόωσι, μάλιστα δὲ πενθερὴ αὐτὴ,
Ταῦρον ὅτ' ἐκ δίφροιο μάλα μέγαν, ἢ ὅτε χλούνην
Κάπρον ὀπισθιδίοιο φέροι ποδὸς ἀσπαίροντα.
Κερδαλέῳ μύθῳ σε, θεὴ, μάλα τῷδε πινύσκει,

Βάλλε κακὰς ἐπὶ θῆρας, ἵνα θνητοῖσι βοηθὸν,
Ως ἐμὲ, κικλήσκωσιν. ἔα πρόκας ἠδὲ λαγωὺς
Οὔρεα βόσκεσθαι· τί δέ κεν πρόκες ἠδὲ λαγωοὶ
Ρέξειαν; σύες ἔργα, σύες φυτὰ λυμαίνονται.
Καὶ βόες ἀνθρώποισι κακὸν μέγα. βάλλ' ἐπὶ κ) τὰς.
Ως ἔνεπεν, ταχινὸς δὲ μέγαν περὶ θῆρα πονεῖτο.
Οὐ γάρ ὅγε Φρυγίῃ περ ὑπὸ δρυῒ γυῖα θεωθεὶς
Παύσατ' ἀδηφαγίης. ἔτι οἱ πάρα νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Σοὶ δ' Αμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας
Ψήχουσιν κεμάδας, παρὰ δέ σφισι πουλὺ νέμεσθαι
Ηρης ἐκ λειμῶνος ἀμησάμεναι φορέουσιν
Ωκύθοον τριπέτηλον· ὃ κ) Διὸς ἵπποι ἔδουσι.
Εν κ) χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο
Υδατος, ὄφρ' ἐλάφοισι ποτὸν θυμάρμενον εἴη.
Αὐτὴ δ' ἐς πατρὸς δόμον ἔρχεαι· οἱ δέ σ' ἐφ' ἕδρην
Πάντες ὁμῶς καλέουσι· σὺ δ' Απόλλωνι παρίζεις.
Ηνίκα δ' αἱ νύμφαι σε χορῷ ἔνι κυκλώσονται
Αγχόθι πηγάων Αιγυπτίου Ινωποῖο,
Η Πιτάνης, (κ) γὰρ Πιτάνη σέθεν) ἢ ἐνὶ Λίμναις,
Η ἵνα, δαῖμον, Αλὰς Αραφηνίδας οἰκήσουσα

Ηλθες ἀπὸ Σκυθίης, ἀπὸ δ' εἴπαο τέθμια Ταύρων,
Μὴ νειὸν τημοῦτος ἐμαὶ βόες εἵνεκα μισθοῦ
Τετράγυον τέμνοιεν ὑπ' ἀλλοτρίῳ ἀροτῆρι.
Η γάρ κεν γυιαί τε καὶ αὐχένα κεκμηκυῖαι
Κόπρον ἔπι προγένοιντο, καὶ εἰ Τυμφαιΐδες εἶεν,
Εἰναετιζόμεναι, κεραελκέες, αἳ μέγ' ἄρισται
Τέμνειν ὦλκα βαθεῖαν. ἐπεὶ θεὸς οὔποτ' ἐκεῖνον
Ηλθε παρ' Ηέλιος καλὸν χορόν· ἀλλὰ θεῆται
Δίφρον ἐπιστήσας, τὰ δὲ φάεα μηκύνονται.
Τίς δέ νύ τοι νήσων, ποῖον δ' ὄρος εὔαδε πλεῖστον;
Τίς δὲ λιμήν; ποίη δὲ πόλις; τίνα δ' ἔξοχα νυμφέων
Φίλαο, καὶ ποίας ἡρωΐδας ἔσχες ἑταίρας;
Εἰπὲ θεά, σὺ μὲν ἄμμιν, ἐγὼ δ' ἑτέροισιν ἀείσω.
Νήσων μὲν Δολίχη, πολίων δέ τοι εὔαδε Πέργη,
Τηΰγετον δ' ὀρέων, λιμένες γε μὲν Εὐρίποιο.
Εξοχα δ' ἀλλάων Γορτυνίδα φίλαο νύμφην,
Ελλοφόνον, Βριτόμαρτιν, ἐΰσκοπον· ἧς ποτὲ Μίνως
Πτοιηθεὶς ὑπ' ἔρωτι κατέδραμεν οὔρεα Κρήτης.
Η δ' ὁτὲ μὲν λασίῃσιν ὑπὸ δρυσὶ κρύπτετο νύμφη,
Αλλοτε δ' εἱαμενῇσιν. ὁ δ' ἐννέα μῆνας ἐφοίτα
Παίπαλά τε κρημνούς τε· καὶ οὐκ ἀνέπαυσε διωκτύν,

Μέσφ' ὅτε μαρπτομένη ϗ δὴ σχεδὸν ἥλατο πόντον
Πρηόνος ἐξ ὑπάτοιο· ϗ ἔνθορεν εἰς ἁλιήων
Δίκτυα, τά σφ' ἐσάωσεν. ὅθεν μετέπειτα Κύδωνες
Νύμφαν μὲν, Δίκτυναν, ὄρος δ' ὅθεν ἥλατο νύμφη,
Δικταῖον καλέουσιν. ἀνεστήσαντο δὲ βωμοὺς,
Ιερά τε ῥέζουσι. τὸ δὲ στέφος ἤματι κείνῳ,
Η πίτυς, ἢ σχῖνος· μύρτοιο δὲ χεῖρες ἄθικτοι.
Δὴ τότε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος
Τῆς κούρης, ὅτ' ἔφευγεν· ὅθεν μέγα χώσατο μύρτῳ.
Οὖπι ἄνασσ' εὐῶπι, Φαεσφόρε, ϗ δέ σε κείνης
Κρηταέες καλέουσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.
Καὶ μὴν Κυρήνην ἑταρίσσαο, τῇ ποτ' ἔδωκας
Αὐτὴ θηρητῆρε δύω κύνε, τοῖς ἔνι κούρη
Ὑψηῒς παρὰ τύμβον Ἰώλκιον ἔμμορ' ἀέθλου.
Καὶ Κεφάλου ξανθὴν ἄλοχον Δηϊονίδαο
Πότνια σὴν ὁμόθηρον ἐθήκαο· ϗ δέ σε φασὶ
Καλὴν Ἀντίκλειαν ἴσον φάεσσι φιλῆσαι.
Αἳ πρῶται θοὰ τόξα ϗ ἀμφ' ὤμοισι φαρέτρας
Ἰοδόκους ἐφόρησαν· ἀσύλωτοι δέ φιν ὦμοι
Δεξιτεροὶ, ϗ γυμνὸς ἀεὶ παρεφαίνετο μαζός.
Ηνησας δ' ἔτι πάγχυ ποδορρώην Ἀταλάντην

Κούρην Ιασίοιο συοκτόνον Αρκασίδαο,
Καί ἑ κυνηλασίην τε καὶ εὐστοχίην ἐδίδαξας.
Οὔ μιν ἐπίκλητοι Καλυδωνίου ἀγρευτῆρες
Μέμφονται κάπροιο. τὰ γὰρ σημήϊα νίκης
Αρκαδίην εἰσῆλθεν, ἔχει δ' ἔτι θηρὸς ὀδόντας.
Οὐδὲ μὲν Υλαῖόν τε καὶ ἄφρονα Ροῖκον ἔολπα,
Οὐδέ περ ἐχθαίροντας, ἐν ἄϊδι μωμήσεσθαι
Τοξότιν· οὐ γάρ σφιν λαγόνες συνεπιψεύσονται,
Τάων Μαιναλίη νᾶεν φόνῳ ἀκρώρεια.
Πότνια, πουλυμέλαθρε, πολύπτολι, χαῖρε Χιτώνη,
Μιλήτῳ ἐπίδημε. σὲ γὰρ ποιήσατο Νηλεὺς
Ηγεμόνην, ὅτε νηυσὶν ἀνήγετο Κεκροπίηθεν,
Χησιὰς, Ιμβρασίη, πρωτόθρονε· σοὶ δ' Αγαμέμνων
Πηδάλιον νηὸς σφετέρης ἐγκάτθετο νηῷ,
Μείλιον ἀπλοΐης, ὅτέ οἱ κατέδησας ἀήτας.
Τεύκρων ἡνίκα νῆες Αχαιΐδες ἄστεα κήδειν
Επλεον, ἀμφ' Ελένῃ Ραμνουσίδι θυμωθεῖσαι.
Η μέν τοι Προῖτός γε δύω ἐκαθίσατο νηούς·
Αλλον μὲν Κορίης, ὅτι οἱ συνελέξαο κούρας.
Οὔρεα πλαζομένας ἀζείνια· τὸν δ' ἐνὶ Λούσοις
Ημέρῃ, οὕνεκα θυμὸν ἀπ' ἄγριον εἵλεο παίδων.

Σοὶ κ̀ Αμαζονίδες πολέμȣ ἐπιθυμήτειραι
Εν κοτε παῤῥαλίῃ Εφέσȣ βρέτας ἱδρύσαντο,
Φηγῷ ὑπὸ πρέμνῳ. τέλεσεν δέ τοι ἱερὸν Ιππώ.
Αὐταὶ δ', Οὖπι ἄνασσα, περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο,
Πρῶτα μὲν ἐν σακέεσσιν ἐνόπλιον, αὖθι δὲ κύκλῳ
Στησάμεναι χορὸν εὐρύν. ὑπήεισαν δὲ λίγειαι
Λεπταλέον σύριγγες, ἵνα πλήσσωσιν ὁμαρτῇ.
Οὐ γάρ πω νέβρεια δι' ὀστέα τετρήνοντο,
Εργον Αθηναίης ἐλάφῳ κακόν. ἔδραμε δ' ἠχὼ
Σάρδιας, ἔς τε νομὸν Βερεκύνθιον. αἱ δὲ πόδεσσιν
Οὖλα κατεκροτάλιζον, ἐπεψόφεον δὲ φαρέτραι.
Κεῖνο δέ τοι μετέπειτα περὶ βρέτας εὐρὺ θέμεθλον
Δωμήθη. τȣ̃ δ' ὔτι θεώτερον ὄψεται ἠώς,
Οὐδ' ἀφνειότερον· ῥέα κεν Πυθῶνα παρέλθοι.
Τῷ ῥα κ̀ ἠλαίνων ἀλαπαζέμεν ἠπείλησε
Λύγδαμις ὑβριστής· ἐπὶ δὲ στρατὸν ἱππημολγῶν
Ηγαγε Κιμμερίων, ψαμάθῳ ἴσον, οἵ ῥα παρ' αὐτὸν
Κεκλιμένοι ναίȣσι βοὸς πόρον Ιναχιώνης.
Α δειλὸς βασιλέων, ὅσον ἤλιτεν. ȣ̓ γὰρ ἔμελλεν
Οὔτ' αὐτὸς Σκυθίηνδε παλιμπετὲς, ȣ̓́τε τις ἄλλος
Οσσων ἐν λειμῶνι Καϋστρίῳ ἔσταν ἄμαξαι,

Νοςήσειν· Εφέσε γὰρ ἀεὶ τεὰ τόξα πρόκειται.
Πότνια Μουνυχίη, λιμενοσκόπε χαῖρε, Φεραίη.
Μή τις ἀτιμήσῃ τὴν Αρτεμιν· ἐδὲ γὰρ Οἰνεῖ
Βωμὸν ἀτιμάσαντι καλοὶ πλόλιν ἦλθον ἀγῶνες.
Μηδ᾽ ἐλαφηβολίην, μηδ᾽ εὐςοχίην ἐριδαίνειν.
Οὐδὲ γὰρ Ατρείδης ὀλίγῳ ἐπεκόμπασε μισθῷ.
Μηδέ τινα μνᾶσθαι τὴν παρθένον· ἐδὲ γὰρ Ωτος,
Οὐδὲ μὲν Ωαρίων ἀγαθὸν γάμον ἐμνήςευσαν.
Μηδὲ χορὸν φεύγειν ἐνιαύσιον· ἐδὲ γὰρ Ιππὼ
Ακλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείπαλο κυκλώσασθαι.
Χαῖρε μέγα κρείεσα, καὶ εὐάντησον ἀοιδῇ.

ΥΜΝΟΣ
ΕΙΣ
ΤΗΝ ΔΗΛΟΝ.

ΤΗΝ ἱερὴν, ὦ θυμὲ, τίνα χρόνον ἢ πότ᾽ ἀείσεις
Δῆλον, Απόλλωνος κεροτρόφον; ἦ μὲν ἅπασαι
Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱερώταται εἰν ἁλὶ κεῖνται,
Εὔυμνοι· Δῆλος δ᾽ ἐθέλει τὰ πρῶτα φέρεσθαι
Εκ Μεσέων, ὅτι Φοῖβον ἀοιδάων μεδέοντα

Λῦσέ τε καὶ σπείρωσε, καὶ ὡς θεὸν ᾔνεσε πρώτη.
Ὡς Μοῦσαι τὸν ἀοιδὸν, ὃ μὴ Πίμπλειαν ἀείσει,
Ἔχθουσιν, τὼς Φοῖβος ὅτις Δήλοιο λάθηται.
Δήλῳ νῦν οἴμης ἀποδάσσομαι, ὡς ἂν Ἀπόλλων
Κύνθιος αἰνήσῃ με φίλης ἀλέγοντα τιθήνης.
Κείνη δ' ἠνεμόεσσα καὶ ἄτροπος, οἷά θ' ἁλιπλὴξ,
Αἰθυίης καὶ μᾶλλον ἐπίδρομος ἠέπερ ἵπποις,
Πόντῳ ἐνεστήρικται. ὁ δ' ἀμφί ἑ πουλὺς ἑλίσσων,
Ἰκαρίου πολλὴν ἀπομάσσεται ὕδατος ἄχνην.
Τῷ σφε καὶ ἰχθυβολῆες ἁλίπλοοι ἐννάσσαντο.
Ἀλλά οἱ οὐ νεμεσητὸν ἐνὶ πρώτῃσι λέγεσθαι,
Ὁππότ' ἐς Ὠκεανόν τε καὶ ἐς Τιτηνίδα Τηθὺν
Νῆσοι ἀολλίζονται· ἀεὶ δ' ἔξαρχος ὁδεύει.
Ἡ δ' ὄπιθεν Φοίνισσα μετ' ἴχνια Κύρνος ὀπηδεῖ,
Οὐκ ὀνοτή· καὶ Μάκρις Ἀβαντιὰς Ἐλλοπιήων,
Σαρδὼ θ' ἱμερόεσσα, καὶ ἣν ἐπενήξατο Κύπρις
Ἐξ ὕδατος ταπρῶτα· σαοῖ δέ μιν ἀντ' ἐπιβάθρων.
Κεῖναι μὲν πύργοισι περισκεπέεσσιν ἐρυμναὶ,
Δῆλος δ' Ἀπόλλωνι. τί δὲ στιβαρώτερον ἕρκος;
Τείχεα μὲν καὶ λᾶες ὑπαὶ ῥιπῆς κε πέσοιεν
Στρυμονίου βορέαο· θεὸς δ' ἀεὶ ἀστυφέλικτος.

Δῆλε φίλη, τοῖός σε βοηθόος ἀμφιβέβηκεν.
Εἰ δὲ λίην πολέες σε περιτροχόωσιν ἀοιδαὶ,
Ποίῃ ἐνιπλέξω σε; τί τοι θυμῆρες ἀκῦσαι;
Η ὡς ταπρώτιςα μέγας θεὸς ὔρεα θείνων
Αορι τριγλώχινι, τό οἱ Τελχῖνες ἔτευξαν,
Νήσους εἰναλίας εἰργάζετο; νέρθε δὲ πάσας
Εκ νεάτων ὤχλισσε καὶ εἰσεκύλισσε θαλάσσῃ;
Καὶ τὰς μὲν κατὰ βένθος, ἵν' ἠπείροιο λάθωνται,
Πρυμνόθεν ἐῤῥίζωσε· σὲ δ' ὐκ ἔθλιψεν ἀνάγκη,
Αλλ' ἄφετος πελάγεσσιν ἐπέπλεες· ὔνομα δ' ἦν σοι
Ασερίη τὸ παλαιὸν, ἐπεὶ βαθὺν ἥλαο τάφρον
Οὐρανόθεν φεύγουσα Διὸς γάμον, ἀςέρι ἴση.
Τόφρα μὲν ὔπω σοὶ χρυσέη ἐπεμίσγετο Λητὼ,
Τόφρα δ' ἔτ' Ασερίη σὺ καὶ ὐδέ πω ἔκλεο Δῆλος.
Πολλάκις ἐκ Τροιζῆνος ἀπὸ Ξάνθοιο πολίχνης
Ερχόμενοι Εφύρηνδε, Σαρωνικῦ ἔνδοθι κόλπυ
Ναῦται ἐπεσκέψαντο· καὶ ἐξ Εφύρης ἀνιόντες,
Οἱ μὲν ἔτ' ὐκ ἴδον αὖθι· σὺ δὲ ςεινοῖο παρ' ὀξὺν
Εδραμες Εὐρίποιο πόρον καναχηδὰ ῥέοντος.
Χαλκιδικῆς δ' αὐτῆμαρ ἀνηναμένη ἁλὸς ὕδωρ,
Μέσφ' ἐς Αθηναίων προσενήξαο Σούνιον ἄκρον,

Η Χίον, ἢ νήσοιο διάβροχον ὕδατι μαςὸν
Παρθενίης, (ἔπω γὰρ ἔην Σάμος) ἧχί σε νύμφαι
Γείτονος Αγκαίȣ Μυκαλησίδες ἐξείνισαν.
Ηνίκα δ' Απόλλωνι γενέθλιον ȣ̃δας ἐπέσχες,
Τȣ̃τό τοι ἀντιμοιβὸν ἁλίπλοοι ȣ̈νομ' ἔθεντο,
Οὕνεκεν ȣ̓κέτ' ἄδηλος ἐπέπλεες, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Κύμασιν Αιγαίοιο ποδῶν ἐνεθήκαο ῥίζας.
Οὐδ' Ηρην κοτέȣσαν ὑπέτρεσας· ἡ μὲν ἁπάσαις
Δεινὸν ἐπεβρωμᾶτο λεχωΐσιν, αἳ Διῒ παῖδας
Εξέφερον· Λητοῖ δὲ διακριδὸν, ȣ̈νεκα μούνη
Ζηνὶ τεκεῖν ἤμελλε φιλαίτερον Αρεος ὗια.
Τῷ ῥα καὶ αὐτὴ μὲν σκοπιὴν ἔχεν αἰθέρος εἴσω,
Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ ȣ̓ φατόν. εἶργε δὲ Λητὼ
Τειρομένην ὠδῖσι. δύω δέ οἱ εἵατο φρȣροὶ
Γαῖαν ὑποπλεύοντες. ὁ μὲν πέδον ἠπείροιο
Ημενος ὑψηλῆς κορυφῆς ἔπι Θρήϊκος Αἵμȣ
Θȣ̃ρος Αρης ἐφύλασσε σὺν ἔντεσι. τὼ δέ οἱ ἵππω
Επτάμυχον βορέαο παρὰ σπέος ηὐλίζοντο.
Η δ' ἐπὶ νησάων ἑτέρη σκοπὸς εὐρειάων
Ηςο, κόρη Θαύμαντος, ἐπαΐξασα Μίμαντι.
Ενθ' οἱ μὲν πολίεσσιν ὅσαις ἐπεβάλλετο Λητὼ,

Μίμνον ἀπειλητῆρες, ἀπετρώπων δὲ δέχεσθαι.
Φεῦγε μὲν Αρκαδίη, φεῦγεν δ᾽ ὄρος ἱερὸν Αὔγης
Παρθένιον· φεῦγεν δ᾽ ὁ γέρων μετόπισθε Φεναιός.
Φεῦγε δ᾽ ὅλη Πελοπηῒς ὅση παρακέκλιται Ισθμῷ,
Εμπλην Αἰγιαλοῦ τε καὶ Αργεος. οὐ γὰρ ἐκείνας
Ατραπιτοὺς ἐπάτησεν, ἐπεὶ λάχεν Ιναχον Ηρη.
Φεῦγε καὶ Αονίη τὸν ἕνα δρόμον. αἱ δ᾽ ἐφέποντο
Δίρκη τε, Στροφίη τε, μελαμψήφιδος ἔχουσαι
Ισμηνοῦ χέρα πατρός. ὁ δ᾽ εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν
Ασωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.
Ηδ᾽ ὑποδινηθεῖσα χοροῦ ἀπεπαύσατο νύμφη
Αὐτόχθων Μελίη, καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν,
Ηλικος ἀσθμαίνουσα περὶ δρυὸς, ὡς ἴδε χαίτην
Σειομένην Ελικῶνος. ἐμαὶ θεαὶ εἴπατε Μοῦσαι,
Η ῥ᾽ ἐτεὸν ἐγένοντο τότε δρύες ἡνίκα νύμφαι.
Νύμφαι μὲν χαίρουσιν ὅτε δρύας ὄμβρος ἀέξει,
Νύμφαι δ᾽ αὖ κλαίουσιν ὅτε δρυσὶν οὐκ ἔτι φύλλα.
Ταῖς μὲν ἔτ᾽ Απόλλων ὑποκόλπιος αἰνὰ χολώθη,
Φθέγξατο δ᾽ οὐκ ἀτέλεστον ἀπειλήσας ἐπὶ Θήβῃ·
Θήβη, τίπτε τάλαινα τὸν αὐτίκα πότμον ἐλέγχεις;
Μήπω μή μ᾽ ἀέκοντα βιάζεο μαντεύεσθαι.

Οὔπω μοι Πυθῶνι μέλει τριποδήϊος ἕδρη,
Οὐδέ τι πω τέθνηκεν ὄφις μέγας, ἀλλ' ἔτι κεῖνο
Θηρίον αἰνογένειον ἀπὸ Πλειστοῖο καθέρπον
Παρνησὸν νιφόεντα περιστέφει ἐννέα κύκλοις.
Αλλ' ἔμπης ἐρέω τὶ τομώτερον ἢ ἀπὸ δάφνης,
Φεῦγε πρόσω· ταχινός σε κιχήσομαι, αἵματι λούσων
Τόξον ἐμόν. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς
Ελλαχες. οὐ σύ γ' ἐμεῖο φίλη τροφὸς, οὐδὲ Κιθαιρὼν
Εσσεται· εὐαγέων δὲ καὶ εὐαγέεσσι μελοίμην.
Ως ἄρ' ἔφη. Λητὼ δὲ μετάτροπος αὖθις ἐχώρει.
Αλλ' ὅτ' Αχαιϊάδες μιν ἀπηρνήσαντο πόληες
Ερχομένην, Ελίκη τε Ποσειδάωνος ἑταίρη,
Βοῦρά τε, Δεξαμενοῖο βοόστασις Οἰνιάδαο,
Αψ δ' ἐπὶ Θεσσαλίην πόδας ἔτρεπε. φεῦγε δ' Αναυρος,
Καὶ μεγάλη Λάρισσα, καὶ αἱ Χειρωνίδες ἄκραι·
Φεῦγε δὲ καὶ Πηνειὸς ἑλισσόμενος διὰ Τεμπέων.
Ηρη, σοὶ δ' ἔτι τῆμος ἀνηλεὲς ἦτορ ἔκειτο.
Οὐδὲ κατεκλάσθης τε καὶ ᾤκτισας, ἡνίκα πήχεις
Αμφοτέρους ὀρέγουσα, μάτην ἐφθέγξατο τοῖα.
Νύμφαι Θεσσαλίδες, ποταμοῦ γένος, εἴπατε πατρὶ
Κοιμῆσαι μέγα χεῦμα· περιπλέξασθε γενείῳ,

Λιζόμεναι τὰ Ζηνὸς ἐν ὕδατι τέκνα τεκέσθαι.
Πηνειὲ Φθιῶτα, τί νῦν ἀνέμοισιν ἐρίζεις;
Ω πάτερ, ὃ μὴν ἵππον ἀέθλιον ἀμφιβέβηκας.
Η ῥά τοι ὧδ' αἰεὶ ταχινοὶ πόδες; ἢ ἐπ' ἐμεῖο
Μοῦνοι ἐλαφρίζουσι; πεποίησαι δὲ πέτεσθαι
Σήμερον ἐξαπίνης; ὃδ' ἀνήκοος. ὦ ἐμὸν ἄχθος,
Ποῖ σε φέρω; μέλεοι γὰρ ἀπειρήκασι τένοντες.
Πήλιον ὦ Φιλύρης νυμφήϊον, ἀλλὰ σὺ μεῖνον·
Μεῖνον, ἐπεὶ καὶ θῆρες ἐν οὔρεσι πολλάκι σεῖο
Ωμοτόκους ὠδῖνας ἀπηρείσαντο λέαιναι.
Τὴν δ' ἄρα καὶ Πηνειὸς ἀμείβετο δάκρυα λείβων,
Λητοῖ, Αναγκαίη μεγάλη θεός. οὐ γὰρ ἔγωγε
Πότνια σὰς ὠδῖνας ἀναίνομαι· οἶδα καὶ ἄλλας
Λουσαμένας ἀπ' ἐμεῖο λεχωΐδας. ἀλλά μοι Ηρη
Δαψιλὲς ἠπείλησεν. ἀπαύγασαι οἷος ἔφεδρος
Οὔρεος ἐξ ὑπάτου σκοπιὴν ἔχει, ὅς κέ με ῥεῖα
Βυσσόθεν ἐξερύσειε. τί μήσομαι; ἢ ἀπολέσθαι
Ηδύ τί τοι Πηνειόν; ἴτω πεπρωμένον ἦμαρ.
Τλήσομαι εἵνεκα σεῖο, καὶ εἰ μέλλοιμι ῥοάων
Διψαλέην ἄμπωτιν ἔχων αἰώνιον ἔῤῥειν,
Καὶ μόνος ἐν ποταμοῖσιν ἀτιμότατος καλέεσθαι.

Ηνὶ δ' ἐγώ· τί περισσά; κάλει μόνον Εἰλήθυιαν·
Εἶπε, καὶ ἠρώησε μέγαν ῥόον. ἀλλά οἱ Αρης
Παγγαίου προθέλυμνα καρήατα μέλλεν ἀείρας
Εμβαλέειν δίνῃσιν, ἀποκρύψειν δὲ ῥέεθρα.
Υψόθε δ' ἐσμαράγησε, καὶ ἀσπίδα τύψεν ἀκωκῇ
Δούρατος· ἡ δ' ἐλέλιξεν ἐνόπλιον. ἔτρεμε δ' Οσσης
Οὔρεα, καὶ πεδίον Κρανώνιον, αἵ τε δυσαεῖς
Εσχατιαὶ Πίνδοιο· φόβῳ δ' ὠρχήσατο πᾶσα
Θεσσαλίη. τοῖος γὰρ ἀπ' ἀσπίδος ἔβραχεν ἦχος.
Ως δ' ὁπότ' Αἰτναίου ὄρεος πυρὶ τυφομένοιο
Σείονται μυχὰ πάντα, κατουδαίοιο γίγαντος
Εἰς ἑτέρην Βριαρῆος ἐπωμίδα κινυμένοιο,
Θερμαυστραί τε βρέμουσιν ὑφ' Ηφαίστοιο πυράγρης,
Εργά θ' ὁμοῦ, δεινὸν δὲ πυρίκμητοί τε λέβητες
Καὶ τρίποδες πίπτοντες ἐπ' ἀλλήλοις ἰαχεῦσι·
Τῆμος ἔγεντ' ἄραβος σάκεος τόσος εὐκύκλοιο.
Πηνειὸς δ' οὐκ αὖθις ἐχάζετο, μίμνε δ' ὁμοίως
Καρτερὸς ὡς ταπρῶτα. θοὰς δ' ἐστήσατο δίνας,
Εἰσόκε οἱ Κοιηῒς ἐκέκλετο, Σώζεο χαίρων,
Σώζεο· μὴ σύγ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα, τῆσδε
Αντ' ἐλεημοσύνης. χάριτος δέ τοι ἔσσετ' ἀμοιβή.

Η, καὶ πολλὰ πάροιθεν ἐπεὶ κάμεν, ἔστιχε νήσους
Εἰναλίας. αἱ δ' οὔ μιν ἐπερχομένην ἐδέχοντο,
Οὐ λιπαρὸν νήεσσιν Εχινάδες ὅρμον ἔχουσαι,
Οὐδ' ἥτις Κέρκυρα φιλοξεινωτάτη ἄλλων.
Ιρις ἐπεὶ πάσῃσιν ἐφ' ὑψηλοῖο Μίμαντος
Σπερχομένη μάλα πολλὸν ἀπέτραπεν. αἱ δ' ὑφ' ὁμοκλῆς
Πασσυδίῃ φοβέοντο κατὰ ῥόον ἥντινα τέτμοι.
Ωγυγίην δ' ἤπειτα Κόων Μεροπηΐδα νῆσον
Ικέτο, χαλκιόπης ἱερὸν μυχὸν ἡρωΐνης.
Αλλά ἑ παιδὸς ἔρυκεν ἔπος τόδε, Μὴ σύ γε μῆτερ
Τῇ με τέκοις. οὔτ' οὖν ἐπιμέμφομαι, οὐδὲ μεγαίρω
Νῆσον, ἐπεὶ λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη·
Αλλά οἱ ἐκ μοιρέων τις ὀφειλόμενος θεὸς ἄλλος
Εστὶ, σαωτήρων ὕπατον γένος· ᾧ ὑπὸ μίτρην
Ιξεται οὐκ ἀέκουσα Μακηδόνι κοιρανέεσθαι,
Αμφοτέρη μεσόγεια, καὶ αἳ πελάγεσσι κάθηνται·
Μέχρις ὅπου περάτη τε, καὶ ὁππόθεν ὠκέες ἵπποι
Ηέλιον φορέουσιν. ὁ δ' εἴσεται ἤθεα πατρός.
Καὶ νύ ποτε ξυνός τις ἐλεύσεται ἄμμιν ἄεθλος
Υστατον, ὁππότ' ἂν οἱ μὲν ἐφ' Ελλήνεσσι μάχαιραν
Βαρβαρικὴν καὶ Κελτὸν ἀναστήσαντες ἄρηα

Οψιγόνοι Τιτῆνες ἀφ' ἑσπέρου ἐσχατόωντος
Ρώσωνται, νιφάδεσσιν ἐοικότες, ἢ ἰσάριθμοι
Τείρεσιν, ἡνίκα πλεῖστα κατ' ἠέρα βουκολέονται·
Φρούρια καὶ κῶμαι Λοκρῶν, καὶ Δελφίδες ἄκραι,
Καὶ πεδία Κρισσαῖα, καὶ ἠπείροιο πόληες
Αμφιπεριστείνωνται. ἴδωσι δὲ πίονα καρπὸν
Γείτονος αἰθομένοιο καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ,
Αλλ' ἤδη περὶ νηὸν ἀπαυγάζοιντο φάλαγγες
Δυσμενέων· ἤδη δὲ παρὰ τριπόδεσσιν ἐμεῖο
Φάσγανα καὶ ζωστῆρας ἀναιδέας, ἐχθομένας τε
Ασπίδας, αἳ Γαλάτῃσι κακὴν ὁδὸν ἄφρονι φύλῳ
Στήσονται· τέων αἱ μὲν ἐμοὶ γέρας, αἱ δ' ἐπὶ Νείλῳ
Εν πυρὶ τοὺς φορέοντας ἀποπνεύσαντας ἰδοῦσαι,
Κείσονται, βασιλῆος ἀέθλια πολλὰ καμόντος
Εσσόμεναι· Πτολεμαῖε, τά τοι μαντήϊα φαίνω.
Αἰνήσεις μέγα δή τι τὸν εἰσέτι γαστέρι μάντιν
Υστερον ἤματα πάντα· σὺ δὲ ξυμβάλλεο μῆτερ·
Εστι διειδομένη τὶς ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,
Πλαζομένη πελάγεσσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρῳ,
Αλλὰ παλιρροίῃ ἐπινήχεται, ἀνθέρικος ὥς·
Ενθα νότος, ἔνθ' εὖρος, ὅπη φορέῃσι θάλασσα·

Τῇ με φέροις· κείνην γὰρ ἐλεύσεαι εἰς ἐθέλουσαν.
Αἱ μὲν τόσσα λέγοντος ἀπέτρεχον εἰν ἁλὶ νῆσοι.
Αστερίη φιλόμολπε, σὺ δ' Εὐβοίηθε κατήεις
Κυκλάδας ὀψομένη περιηγέας, οὔ τι παλαιόν,
Αλλ' ἔτι τοι μετόπισθε Γεραίστιον εἵπετο φῦκος·
Εστης δ' ἐν μέσσῃσι. κατοικτείρασα δὲ Λητώ,
Φῦκος ἅπαν κατέφλεξας· ἐπεὶ περικαίεο πυρὶ,
Τλήμον' ὑπ' ὠδίνεσσι βαρυνομένην ὁρόωσα·
Ηρη τοῦτό με ῥέξον ὅ τοι φίλον. οὐ γὰρ ἀπειλὰς
Υμετέρας ἐφύλαξα· πέρα, πέρα εἰς ἐμὲ Λητοῖ.
Εννεπες. ἡ δ' ἄῤῥητον ἄλης ἀπεπαύσατο λυγρῆς·
Ιζετο δ' Ινωποῖο παρὰ ῥόον, ὅντε βάθιστον
Γαῖα τότ' ἐξανίησιν, ὅτε πλήθοντι ῥεέθρῳ
Νεῖλος ἀπὸ κρημνοῖο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.
Λύσατο δὲ ζώνην, ἀπὸ δ' ἐκλίθη ἔμπαλιν ὤμοις
Φοίνικος ποτὶ πρέμνον, ἀμηχανίης ὑπὸ λυγρῆς
Τειρομένη· νότιος δὲ διὰ χροὸς ἔῤῥεεν ἱδρώς.
Εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε βαρύνεις;
Αὕτη τοι, φίλε, νῆσος ἐπιπλώουσα θαλάσσῃ.
Γείνεο, γείνεο κοῦρε, καὶ ἤπιος ἔξιθι κόλπου.
Νύμφα Διὸς βαρύθυμε, σὺ δ' οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἄπυστος

Δὴν ἔμεναι· τοίη σε προσέδραμεν ἀγγελιῶτις.
Εἶπε δ' ἔτ' ἀσθμαίνουσα, (φόβῳ δ' ἀνεμίσγετο μῦθος)
Ηρη τιμήεσσα, πολὺ προὔχουσα θεάων,
Σὴ μὲν ἐγὼ, σὰ δὲ πάντα· σὺ δὲ κρείουσα κάθησαι
Γνησίη οὐλύμποιο· καὶ οὐ χέρα δείδιμεν ἄλλην
Θηλυτέρην. σὺ δ' ἄνασσα τὸν αἴτιον εἴσεαι ὀργῆς.
Λητώ τοι μίτρην ἀναλύεται ἔνδοθι νήσου.
Αλλαι μὲν πᾶσαι μιν ἀπέστυγον, οὐδ' ἐδέχοντο·
Αστερίη δ' ὀνομαστὶ παρερχομένην ἐκάλεσσεν,
Αστερίη πόντοιο κακὸν σάρον· οἶσθα καὶ αὐτή.
Αλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύνειν πότνια δούλοις
Υμετέροις, οἳ σεῖο πέδον πατέουσιν ἐφετμῇ.
Η, καὶ ὑπὸ χρύσειον ἐδέθλιον ἷζε, κύων ὣς
Αρτέμιδος, ἥτις τε θοῆς ὅτε παύσεται ἄγρης,
Ιζει θηρήτειρα παρ' ἴχνεσιν· οὔατα δ' αὐτῆς
Ορθὰ μάλ', αἰὲν ἑτοῖμα θεῆς ὑποδέχθαι ὀμοκλήν.
Τῇ ἰκέλη Θαύμαντος ὑπὸ θρόνον ἵζετο κούρη.
Κείνη δ' οὐδέποτε σφετέρης ἐπιλήθεται ἕδρης,
Οὐδ' ὅτε οἱ ληθαῖον ἐπὶ πτερὸν ὕπνος ἐρείσει·
Αλλ' αὐτοῦ μεγάλοιο ποτὶ γλωχῖνα θρόνοιο
Τυτθὸν ἀποκλίνασα καρήατα λέχριος εὕδει.

Οὐδέποτε ζώνην ἀναλύεται, οὐδὲ ταχείας
Ενδρομίδας· μή οἱ τὶ καὶ αἰφνίδιον ἔπος εἴπη
Δεσπότις. ἡ δ' ἀλεγεινὸν ἀλαστήσασα προσηύδα,
Οὕτω νῦν, ὦ Ζηνὸς ὀνείδεα, καὶ γαμέοισθε
Λάθρια, καὶ τίκτοιτε κεκρυμμένα. μηδ' ὅθι δειλαὶ
Δυστοκέες μογέουσιν ἀλετρίδες, ἀλλ' ὅθι φῶκαι
Εἰνάλιαι τίκτουσιν ἐνὶ σπιλάδεσσιν ἐρήμοις.
Αστερίη δ' οὐδέν τι βαρύνομαι εἵνεκα τῆσδε
Αμπλακίης, οὐδ' ἔστιν ὅπως ἀποθύμια ῥέξω
Τοσσάδε οἱ. μάλα γάρ τε κακῶς ἐχαρίσσατο Λητοῖ.
Αλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι, οὕνεκ' ἐμεῖο
Δέμνιον οὐκ ἐπάτησε, Διὸς δ' ἀνθείλετο πόντον.
Η μὲν ἔφη. κύκνοι δὲ θεοῦ μέλποντες ἀοιδοὶ
Μηόνιον Πακτωλὸν ἐκυκλώσαντο λιπόντες
Εβδομάκις περὶ Δῆλον. ἐπήεισαν δὲ λοχείη
Μουσάων ὄρνιθες, ἀοιδότατοι πετεηνῶν.
Ενθεν ὁ παῖς τοσσάσδε λύρη ἐνεδήσατο χορδὰς
Υστερον, ὁσσάκι κύκνοι ἐπ' ὠδίνεσσιν ἄεισαν.
Ογδοον οὐκ ἔτ' ἄεισαν, ὁ δ' ἔκθορεν. αἱ δ' ἐπὶ μακρὸν
Νύμφαι Δηλιάδες, ποταμοῦ γένος ἀρχαίοιο,
Εἶπαν Εληθύης ἱερὸν μέλος· αὐτίκα δ' αἰθὴρ

Χάλκεος ἀντήχησε διαπρυσίην ὀλολυγήν.
Οὐδ' Ηρη νεμέσησεν, ἐπεὶ χόλον ἐξέλετο Ζεύς.
Χρύσεά τοι τότε πάντα θεμείλια γείνετο Δῆλε.
Χρυσῷ δὲ τροχόεσσα πανήμερος ἔῤῥεε λίμνη,
Χρύσειον δ' ἐκόμισε γενέθλιον ἔρνος ἐλαίης.
Χρυσῷ δὲ πλήμμυρε βαθὺς Ινωπὸς ἑλιχθείς.
Αὐτὴ δὲ χρυσέοιο ἀπ' ὔδεος εἵλεο παῖδα,
Εν δ' ἐβάλευ κόλποισιν· ἔπος δ' ἐφθέγξαο τοῖον,
Ω μεγάλ', ὦ πολύβωμε, πολύπτολι, πολλὰ φέρουσα,
Πίονες ἤπειροί τε, καὶ αἳ περιναίετε νῆσοι,
Αὐτὴ ἐγὼ τοιήδε δυσήροτος· ἀλλ' ἀπ' ἐμεῖο
Δήλιος Απόλλων κεκλήσεται. οὐδέ τις ἄλλη
Γαιάων τοσσόνδε θεῷ πεφιλήσεται ἄλλῳ·
Οὐ Κερχνὶς κρείοντι Ποσειδάωνι Λεχαίῳ,
Οὐ πάγος Ερμείῃ Κυλλήνιος, οὐ Διῒ Κρήτη,
Ως ἐγὼ Απόλλωνι· καὶ ἔσσομαι οὐκ ἔτι πλαγκτή.
Ωδε σὺ μὲν κατέλεξας· ὁ δὲ γλυκὺν ἔσπασε μαζόν.
Τῷ καὶ νησάων ἁγιωτάτη ἐξέτι κείνου
Κλήζῃ, Απόλλωνος κουροτρόφος· οὐδέ σ' Ενυώ,
Οὐδ' Αΐδης, οὐδ' ἵπποι ἐπιστείβουσιν Αρηος·
Αλλά τοι ἀμφιετεῖς δεκατηφόροι αἰὲν ἀπαρχαὶ

Πέμπονται. πᾶσαι δὲ χοροὺς ἀνάγουσι πόληες,
Αἵ τε πρὸς ἠοίην, αἵ θ' ἕσπερον, αἵ τ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρους ἐστήσαντο, καὶ οἳ καθύπερθε βορείης
Οἰκία θινὸς ἔχουσι, πολυχρονιώτατον αἷμα.
Οἱ μέντοι καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρῶτοι
Ασταχύων φορέουσιν· ἃ Δωδώνηθε Πελασγοὶ
Τηλόθεν ἐκβαίνοντα πολὺ πρώτιστα δέχονται
Γηλεχέες θεράποντες ἀσιγήτοιο λέβητος.
Δεύτερον ἱερὸν ἄστυ, καὶ οὔρεα Μηλίδος αἴης
Ερχονται· κεῖθεν δὲ διαπλώουσιν Αβάντων
Εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ληλάντιον. οὐδ' ἔτι μακρὸς
Ο πλόος Εὐβοίηθεν· ἐπεὶ σέο γείτονες ὅρμοι.
Πρῶταί τοι τάδ' ἔνεικαν ἀπὸ ξανθῶν Αριμασπῶν
Οὖπίς τε, Λοξώ τε, καὶ εὐαίων Εκαέργη,
Θυγατέρες Βορέαο, καὶ ἄρσενες οἳ τότ' ἄριστοι
Ηϊθέων. οὐδ' οἵγε παλιμπετὲς οἴκαδ' ἵκοντο·
Εὔμοιροι δ' ἐγένοντο, καὶ ἀκλέες οὔποτ' ἐκεῖνοι.
Ητοι Δηλιάδες μὲν, ὅτ' εὐήχης ὑμέναιος
Ηθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην
Παρθενικαὶ, παῖδες δὲ θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων
Αρσενες ἠϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φορέουσιν.

Ἀστερίη θυόεσσα, σὲ μὲν περί τ' ἀμφί τε νῆσοι
Κύκλον ἐποιήσαντο, ϗ ὡς χορὸν ἀμφεβάλοντο,
Οὔτε σιωπαλὴν, οὔτ' ἄψοφον οὖλος ἐθείραις
Ἕσπερος ἀλλ' αἰεί σε καταβλέπει ἀμφιβόητον.
Οἱ μὲν ὑπαείδουσι νόμον Λυκίοιο γέροντος,
Ὃν τοι ἀπὸ Ξάνθοιο θεοπρόπος ἤγαγεν Ὠλήν·
Αἱ δὲ ποδὶ πλήσσουσι χορήτιδες ἀσφαλὲς οὖδας.
Δὴ τότε ϗ στεφάνοισι βαρύνεται ἱρὸν ἄγαλμα
Κύπριδος ἀρχαίης ἀριήκοον· ἥν ποτε Θησεὺς
Εἵσατο σὺν παίδεσσιν, ὅτε Κρήτηθεν ἀνέπλει.
Οἳ χαλεπὸν μύκημα ϗ ἄγριον υἷα φυγόντες
Πασιφάης, ϗ γναμπτὸν ἕδος σκολιοῦ λαβυρίνθου,
Πότνια σὸν περὶ βωμὸν ἐγειρομένου κιθαρισμοῦ
Κύκλιον ὠρχήσαντο· χοροῦ δ' ἡγήσατο Θησεύς.
Ἔνθεν ἀειζώοντα θεωρίδος ἱερὰ Φοίβῳ
Κεκροπίδαι πέμπουσι τοπήϊα νηὸς ἐκείνης.
Ἀστερίη πολύβωμε, πολύλλιτε, τίς δέ σε ναύτης
Ἔμπορος Αἰγαίοιο παρήλυθε νηῒ θεούσῃ;
Οὐχ οὕτω μεγάλοι μιν ἐπιπνείουσιν ἀῆται,
Χρειὼ δ' ὅττι τάχιστον ἄγει πλόον· ἀλλὰ τὰ λαίφη
Ὠκέες ἐστείλαντο, ϗ οὐ πάλιν αὖθις ἔβησαν

Πρίν μέγαν ἢ σέο βωμὸν ὑπὸ πληγῇσιν ἐλίξαι
Ῥησσόμενον, καὶ πρέμνον ὀδακτάσαι ἁγνὸν ἐλαίης,
Χεῖρας ἀποστρέψαντας. ἃ Δηλιὰς εὕρετο νύμφη
Παίγνια κουρίζοντι καὶ Ἀπόλλωνι γελαστύν.
Ἱστίη ὦ νήσων, εὐέστιε, χαῖρε μὲν αὐτή,
Χαίροι δ' Ἀπόλλων τε, καὶ ἣν ἐλοχεύσατο Λητώ.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΛΟΥΤΡΑ ΤΗΣ ΠΑΛΛΑΔΟΣ.

ΟΣΣΑΙ λωτροχόοι τᾶς Παλλάδος, ἔξιτε πᾶσαι,
Ἔξιτε. τᾶν ἵππων ἄρτι φρυασσομενᾶν
Τᾶν ἱερᾶν ἐσάκουσα, καὶ ἁ θεὸς εὔτυκος ἕρπει·
Σοῦσθέ νυν, ὦ ξανθαὶ, σοῦσθε Πελασγιάδες.
Οὔ ποκ' Ἀθαναία μεγάλως ἀπενίψατο πάχεις,
Πρὶν κόνιν ἱππείαν ἐξελάσαι λαγόνων·
Οὐδ' ὅκα δὴ λύθρῳ πεπαλαγμένα πάντα φέροισα
Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων.

Ἀλλὰ πολὺ πράτιστον ὑφ' ἅρματος αὐχένας ἵππων
　Λυσσαμένα, παγαῖς ἔκλυσεν Ὠκεανῶ
Ἱδρῶ καὶ ῥαθάμιγγας· ἐφοίβασεν δὲ παγέντα
　Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.
Ὦ ἴτ' Ἀχαιϊάδες· καὶ μὴ μύρα, μηδ' ἀλαβάστρως,
　(Συρίγγων αἴω φθόγγον ὑπαξονίων)
Μὴ μύρα λωτροχόοι τᾷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
　(Οὐ γὰρ Ἀθαναία χρίματα μικτὰ φιλεῖ)
Οἴσετε· μηδὲ κάτοπτριν. ἀεὶ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας.
　Οὐδ' ὅκα τὰν Ἴδαν Φρὺξ ἐδίκαζεν ἔριν,
Οὐδ' ἐς ὀρείχαλκον μεγάλα θεὸς, οὐδὲ Σιμῶντος
　Ἔβλεψεν δίναν ἐς διαφαινομέναν·
Οὐδ' Ἥρη· Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἑλοῖσα,
　Πολλάκι τὰν αὐτὰν δὶς μετέθηκε κόμαν·
Ἁ δὲ, δὶς ἑξήκοντα διαθρέξασα διαύλως,
　Οἷα παρ' Εὐρώτα τοὶ Λακεδαιμόνιοι
Ἀστέρες, ἐμπεράμως ἐτρίψατο λιτὰ λαβοῖσα
　Χρίματα, τᾶς ἰδίας ἔκγονα φυταλιᾶς.
Ὦ κῶραι, τὸ δ' ἔρευθος ἀνέδραμε πρώϊον, οἵαν
　Ἢ ῥόδον ἢ σίβδης κόκκος ἔχει χροίαν.

Τῷ καὶ νῦν ἄρσέν τε κομίσσατε μοῦνον ἔλαιον,
  Ω Κάστωρ, ᾧ καὶ χρίεται Ηρακλέης·
Οἴσετε καὶ κτένα οἱ παγχρύσεον, ὡς ἀπὸ χαίταν
  Πέξηται, λιπαρὸν σμασαμένα πλόκαμον.
Εξιθ' Αθαναία· πάρα τοι καταθύμιος ἴλα,
  Παρθενικαὶ μεγάλων παῖδες Ακεστοριδᾶν.
Ω 'θάνα, φέρεται δὲ καὶ ἁ Διομήδεος ἀσπὶς,
  Ως ἔθος Αργείων τοῦτο παλαιότερον
Εὐμήδης ἐδίδαξε, τεῒν κεχαρισμένος ἱρεύς·
  Ος ποτε βουλευτὸν γνοὺς ἐπί οἱ θάνατον
Δᾶμον ἑτοιμάζοντα, φυγᾷ τεὸν ἱρὸν ἄγαλμα
  Ωιχετ' ἔχων, Κρεῖον δ' εἰς ὄρος ᾠκίσατο,
Κρεῖον ὄρος· σὲ δὲ, δαῖμον, ἀποῤῥώγεσσιν ἔθηκεν
  Εν πέτραις, αἷς νῦν οὔνομα Παλλατίδες.
Εξιθ' Αθαναία περσέπτολι, χρυσεοπήληξ,
  Ιππων καὶ σακέων ἁδομένα πατάγῳ.
Σάμερον ὑδροφόροι μὴ βάπτετε· σάμερον Αργος
  Πίνετ' ἀπὸ κρανᾶν, μηδ' ἀπὸ τῶν ποταμῶν.
Σάμερον αἱ δῶλαι τὰς κάλπιδας ἢ 's Φυσάδειαν,
  Η ἐς Αμυμώνην οἴσετε τὰν Δαναῶ.

Καὶ γὰρ δὴ χρυσῷ τε καὶ ἄνθεσιν ὕδαλα μίξας
Ἥξει φορβαίων Ἴναχος ἐξ ὀρέων,
Τᾷ 'θάνᾳ τὸ λοετρὸν ἄγων καλόν. ἀλλά, Πελασγέ,
Φράζεο μ' οὐκ ἐθέλων τὰν βασίλειαν ἴδῃς.
Ὅς κεν ἴδῃ γυμνὰν τὰν Παλλάδα τὰν πολιοῦχον,
Τὤργος ἐσοψεῖται τοῦτο πανυστάτιον.
Πότνι' Ἀθαναία, σὺ μὲν ἔξιθι· μέσφα δ' ἐγώ τι
Ταῖς δ' ἐρέω. μῦθος δ' οὐκ ἐμός, ἀλλ' ἑτέρων.
Παῖδες, Ἀθαναία νύμφαν μίαν ἔν ποκα Θήβαις
Πουλύ τι ϗ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑτέραν,
Ματέρα Τειρεσίαο, ϗ οὔποκα χωρὶς ἔγεντο·
Ἀλλὰ ϗ ἀρχαίων εὖτ' ἐπὶ Θεσπιέων,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἢ εἰς Ἁλίαρτον ἐλαύνοι
Ἵππους, Βοιωτῶν ἔργα διερχομένα,
Ἢ 'πὶ Κορωνείας, ἵνα οἱ τεθυωμένον ἄλσος,
Καὶ βωμοὶ ποταμῷ κεῖντ' ἐπὶ Κουραλίῳ·
Πολλάκις ἁ δαίμων μιν ἑῷ ἐπεβάσατο δίφρῳ.
Οὐδ' ὄαροι νυμφᾶν οὐδὲ χοροστασίαι
Ἁδεῖαι τελέθεσκον, ὅτ' οὐχ ἁγεῖτο Χαρικλώ.
Ἀλλ' ἔτι ϗ τήναν δάκρυα πόλλ' ἔμενε,

Καίπερ Αθαναία καταθύμιον εὖσαν ἑταίραν.
Δή ποτε γὰρ πέπλων λυσαμένα περόνας,
Ιππω ἐπὶ κράνα Ελικωνίδι καλὰ ῥεοίσα
Λῶντο· μεσαμβρινὰ δ' εἶχ' ὄρος ἀσυχία.
Αμφότεραι λώοντο, μεσαμβριναὶ δ' ἔσαν ὧραι·
Πολλὰ δ' ἀσυχία τῆνο κατεῖχεν ὄρος.
Τειρεσίας δ' ἔτι μῶνος ἅμαι κυσὶν, ἄρτι γένεια
Περκάζων, ἱερὸν χῶρον ἀνεστρέφετο·
Διψάσας δ' ἄφατόν τι, ποτὶ ῥόον ἤλυθε κράνας,
Σχέτλιος· οὐκ ἐθέλων δ' εἶδε τὰ μὴ θέμιδες.
Τὸν δὲ χολωσαμένα πὲρ, ὅμως προσέφασεν Αθάνα,
Τίς σε, τὸν ὀφθαλμὼς οὐκ ἔτ' ἀποισόμενον,
Ω Εὐηρείδα, χαλεπὴν ὁδὸν ἄγαγε δαίμων;
Α μὲν ἔφα, παιδὸς δ' ὄμματα νὺξ ἔβαλεν.
Εστάθη δ' ἄφθογγος· ἐκόλλασαν γὰρ ἀνίαι
Γώνατα, καὶ φωνὰν ἔσχεν ἀμηχανία.
Α νύμφα δ' ἐβόησε, Τί μοι τὸν κῶρον ἔρεξας
Πότνια; τοιαῦται δαίμονες ἐστὲ φίλαι;
Ομματά μοι τοῦ παιδὸς ἀφείλεο. τέκνον ἄλαστε
Εἶδες Αθαναίας στήθεα καὶ λαγόνας·

Αλλ' ὐκ ἀέλιον πάλιν ὄψεαι· ὢ ἐμὲ δειλάν.
    Ω ὄρος, ὢ Ελικὼν ὐκ ἔτι μοι παριτέ.
Η μέγαλ' ἀντ' ὀλίγων ἐπράξαο· δόρκας ὄλεσσας,
    Καὶ πρόκας ὐ πολλάς· Φάεα παιδὸς ἔχεις.
Α μὲν ἐπ' ἀμφοτέραισι φίλον περὶ παῖδα λαβοῖσα
    Μάτηρ μὲν γοερῶν οἶτον ἀηδονίδων
Αγε βαρὺ κλαίυσα. Θεὰ δ' ἐλέησεν ἑταίραν,
    Καὶ μιν Αθαναία πρὸς τόδ' ἔλεξεν ἔπος,
Δῖα γύναι, μετὰ πάντα βαλεῦ πάλιν ὅσσα δι' ὀργὰν
    Εἶπας· ἐγὼ δ' ὔτοι τέκνον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Αθαναίᾳ γλυκερὸν πέλει ὄμματα παίδων
    Αρπάζειν· Κρόνιοι δ' ὧδε λέγοντι νόμοι.
Ος κέ τιν' ἀθανάτων, ὅκα μὴ θεὸς αὐτὸς ἕληται,
    Αθρήσῃ, μισθῷ τῦτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
Δῖα γύναι, τὸ μὲν ὐ παλινάγρετον αὖθι γένοιτο
    Εργον· ἐπεὶ μοιρᾶν ὧδ' ἐπένευσε λίνα,
Ανίκα τοπρῶτόν νιν ἐγείναο· νῦν δὲ κομίζευ,
    Ω Εὐηρείδα, τέλθος ὀφειλόμενον.
Πόσσα μὲν ἁ Καδμηῒς ἐσύςερον ἔμπυρα καύσει,
    Πόσσα δ' Αρισαῖος, τὸν μόνον εὐχόμενοι

Παῖδα τὸν ἄϐατὸν Ἀκ]αίονα τυφλὸν ἰδέσθαι.

Καί τῆνος μεγάλας σύνδρομος Ἀρτέμιδος

Εσσεῖται· ἀλλ' ὐκ αὐτὸν ὅ,τε δρόμος αἵ τ' ἐν ὄρεσσι

Ρυσεῦνται ξυναὶ τᾶμος ἑκαϐολίαι.

Οππόταν ὐκ ἐθέλων πὲρ ἴδῃ χαρίεντα λοετρὰ

Δαίμονος· ἀλλ' αὐταὶ τὸν πρὶν ἄνακτα κύνες

Τυτάκι δειπνησεῦντι. τά δ' υἱέος ὀστέα μάτηρ

Δεξεῖται, δρυμὼς πάντας ἐπερχομένα·

Ολϐίσταν ἐρέει σὲ κ' εὐαίωνα γενέσθαι,

Εξ ὀρέων ἀλαὸν παῖδ' ὑποδεξαμέναν.

Ω ἑτάρα, τῷ μή τι μινύρεο. τῷδε γὰρ ἄλλα

Τεῦ χάριν ἐξ ἐμέθεν πολλὰ μενεῦντι γέρα.

Μάντιν ἐπεὶ θησῶ νιν ἀοίδιμον ἐσσομένοισιν,

Η μέγα τῶν ἄλλων δή τι περισσότερον.

Γνωσεῖται δ' ὄρνιθας, ὃς αἴσιος, οἵ τε πέτονται

Ηλιθα, κ' ποίων ὐκ ἀγαθαὶ πτέρυγες.

Πολλὰ δὲ Βοιωτοῖσι θεοπρόπα, πολλὰ δὲ Κάδμῳ

Χρησεῖ, κ' μεγάλοις ὕστερα Λαϐδακίδαις.

Δωσῶ κ' μέγα βάκτρον, ὅ οἱ πόδας ἐς δέον ἀξεῖ,

Δωσῶ κ' βιότυ τέρμα πολυχρόνιον.

Καὶ μόνος, εὖτε θάνῃ, πεπνυμένος ἐν νεκύεσσι
  Φοιτασεῖ, μεγάλῳ τίμιος ἀγεσίλᾳ.
Ως φαμένα κατένευσε· τὸ δ' ἐντελὲς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ
  Παλλάς. ἐπεὶ μώνᾳ Ζεὺς τόγε θυγατέρων
Δῶκεν Αθαναίᾳ, πατρώϊα πάντα φέρεσθαι.
  Λωτροχόοι, μάτηρ δ' ὄτις ἔτικτε θεάν·
Αλλὰ Διὸς κορυφά. κορυφὰ Διὸς ᾧ κ' ἐπινεύσῃ,
  Εμπεδον· ὠσαύτως ᾧ κέν οἱ ἁ θυγάτηρ.
Ερχετ' Αθαναία νῦν ἀτρεκές· ἀλλὰ δέχεσθε
  Τὰν θεὸν, ὦ κῶραι, τὤργος ὅσαις μέλεται,
Σύν τ' εὐαγορίᾳ, σύν τ' εὔγμασι, σύν τ' ὀλολυγαῖς.
  Χαῖρε θεὰ, κάδευ δ' Αργεος Ιναχίω.
Χαῖρε καὶ ἐξελάοισα, καὶ ἐς πόλιν αὖτις ἐλάσσαις
  Ιππως, καὶ Δαναῶν κλᾶρον ἅπαντα σάω.

ΥΜΝΟΣ

ΕΙΣ

ΔΗΜΗΤΡΑ.

Τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Τὸν κάλαθον κατιόντα χαμαὶ θασεῖσθε βέβαλοι,
Μηδ' ἀπὸ τῶ τέγεος μηδ' ὑψόθεν αὐγάσσησθε.
Μὴ παῖς, μηδὲ γυνὰ, μηδ' ἃ κατεχεύατο χαίταν,
Μηδ' ὅκ' ἀφ' αὐαλέων στομάτων πτύωμες ἄπαστοι.
Εσπερος ἐκ νεφέων ἐσκέψατο πανίκα νεῖται·
Εσπερος, ὅς τε πιεῖν Δαμάτερα μῶνος ἔπεισεν,
Αρπαγίμας ὅτ' ἄπυστα μετέστιχεν ἴχνια κώρας.
Πότνια, πῶς σε δύναντο πόδες φέρεν ἐς τ' ἐπὶ δυθμὰς,
Ες τ' ἐπὶ τὼς μελάνας, καὶ ὅπα τὰ χρύσεα μᾶλα;
Οὐ πίες οὔτ' ἄρ' ἔδες τῆνον χρόνον, οὐδ' ἐλοέσσω.
Τρὶς μὲν δὴ διέβης Αχελώϊον ἀργυροδίνην,
Τοσσάκι δ' ἀενάων ποταμῶν ἐπέρασσας ἕκαστον,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλίστης νήσω δράμες ὀμφαλὸν Ενναν,
Τρὶς δ' ἐπὶ καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσσαο Φρητὶ,
Αὐσταλέα, ἄποτός τε· καὶ οὐ φάγες, οὐδ' ἐλοέσσω.

Μὴ μὴ ταῦτα λέγωμες, ἃ δάκρυον ἤγαγε Δηοῖ.
Κάλλιον, ὡς πολίεσσιν ἑαδότα τέθμια δῶκε·
Κάλλιον, ὡς καλάμην τε καὶ ἱερὰ δράγματα πρᾶτα
Ασταχύων ἀπέκοψε, καὶ ἐν βόας ἧκε πατῆσαι,
Ανίκα Τριπτόλεμος ἀγαθὰν ἐδιδάσκετο τέχναν·
Κάλλιον, ὡς (ἵνα καί τις ὑπερβασίας ἀλέηται)
Θήκατο βουπείνα Τριόπεω γόνον οἰκτρὸν ἰδέσθαι.
Οὔπω τὰν Κνιδίαν, ἔτι Δώτιον ἱρὸν ἔναιον,
Τὶν δ' αὐτᾷ καλὸν ἄλσος ἐποιήσαντο Πελασγοὶ
Δένδρεσιν ἀμφιλαφές· διά κεν μόλις ἦλθεν ὀϊστός.
Εν πίτυς, ἐν μεγάλαι πτελέαι ἔσαν, ἐν δὲ καὶ ὄχναι,
Εν δὲ καλὰ γλυκύμαλα· τὸ δ' ὥστ' ἀλέκτρινον ὕδωρ
Εξ ἀμαρᾶν ἀνέθυε. θεὰ δ' ἐπεμαίνετο χώρῳ
Οσσον Ελευσῖνι, Τριόπῳ θ' ὅσον, ὁκκόσον Εννᾳ.
Αλλ' ὅκα Τριοπίδαισιν ὁ δεξιὸς ἄχθετο δαίμων,
Τουτάκις ἁ χείρων Ερυσίχθονος ἅψατο βωλά.
Σεύατ' ἔχων θεράποντας ἐείκοσι, πάντας ἐν ἀκμᾷ,
Πάντας δ' ἀνδρογίγαντας (ὅλαν πόλιν ἄρκιοι ἇραι)
Αμφότερον πελέκεσσι καὶ ἀξίναισιν ὁπλίσσας.
Ες δὲ τὸ τᾶς Δάματρος ἀναιδέες ἔδραμον ἄλσος.
Ης δέ τις ἄιγειρος, μέγα δένδρεον, αἰθέρι κῦρον·

Τῷ δ' ὕπο ταὶ νύμφαι ποτὶ τὤνδιον ἐψιόωντο·
Α πρᾶτα πλαγεῖσα, κακὸν μέλος ἴαχεν ἄλλαις.
Ηϲθετο Δαμάτηρ ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ·
Εἶπε δὲ χωσαμένα, τίς μοι καλὰ δένδρεα κόπτει;
Αὐτίκα Νικίππη (τάν οἱ πόλις ἀρήτειραν
Δαμοσίαν ἔστασαν) ἐείσατο· γέντο δὲ χειρὶ
Στέμματα καὶ μάκωνα. κατωμαδίαν δ' ἔχε κλαῖδα.
Φᾶ δὲ παραψύχοισα κακὸν καὶ ἀναιδέα φῶτα,
Τέκνον, ὅτις τὰ θεοῖσιν ἀνειμένα δένδρεα κόπτεις,
Τέκνον ἐλίννυσον, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσι,
Παύεο, καὶ θεράποντας ἀπότρεπε· μή τι χαλεφθῇ
Πότνια Δαμάτηρ, τᾶς ἱερὸν ἐκκεραΐζεις.
Τὰν δ' ἄρ' ὑποβλέψας χαλεπώτερον ἠὲ κυναγὸν
Ωρεσιν ἐν Τμαρίοισιν ὑποβλέπει ἄνδρα λέαινα
Ωμοτόκος, (τᾶς φαντὶ πέλειν βλοσυρώτατον ὄμμα)
Χάζευ, ἔφα· μή τοι πέλεκυν μέγαν ἐν χροῒ πάξω.
Ταῦτα δ' ἐμὸν θασεῖ στεγανὸν δόμον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Αἰὲν ἐμοῖς ἑτάροισιν ἅδην θυμαρέας ἀξῶ.
Εἶπεν ὁ παῖς, Νέμεσις δὲ κακὰν ἐγράψατο φωνάν.
Δαμάτηρ δ' ἄφατόν τι κοτέσσατο· γείνατο δ' ἁ θεῦς.
Ιθματα μὲν χέρσῳ, κεφαλὰ δέ οἱ ἅψατ' ὀλύμπῳ.

Οἱ μὲν ἄρ' ἡμιθνῆτες, ἐπεὶ τὰν πότνιαν εἶδον,
Ἐξαπίνης ἀπόρουσαν, ἐνὶ δρύσι χαλκὸν ἀφέντες.
Ἁ δ' ἄλλως μὲν ἔασεν, (ἀναγκαίᾳ γὰρ ἕποντο
Δεσποτικὰν ὑπὸ χεῖρα) βαρὺν δ' ἀπαμείψατ' ἄνακτα,
Ναὶ ναὶ, τεύχεο δῶμα κύον, κύον, ᾧ ἔνι δαῖτας
Ποιησεῖς· θαμιναὶ γὰρ ἐς ὕστερον εἰλαπίναι τοι.
Ἁ μὲν τόσσ' εἰποῖσ' Ἐρυσίχθονι τεῦχε πονηρά.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τε καὶ ἄγριον ἔμβαλε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερόν· μεγάλᾳ δ' ἐστρεύγετο νούσῳ.
Σχέτλιος, ὅσσα πάσαιτο, τόσων ἔχεν ἵμερος αὖτις.
Εἴκατι δαῖτα πένοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄφυσσον.
Τόσσα Διώνυσον γὰρ ἃ καὶ Δάματρα χαλέπτει.
Καὶ γὰρ τᾷ Δάματρι συνωργίσθη Διόνυσος.
Οὔτέ μιν εἰς ἐράνως οὔτε ξυνδείπνια πέμπον
Αἰδόμενοι γονέες. προχανὰ δ' εὑρίσκετο πᾶσα.
Ἦνθον Ἰτωνιάδος μιν Ἀθαναίας ἐπ' ἄεθλα
Ὀρμενίδαι καλέοντες· ἀπ' οὖν ἠρνήσατο μάτηρ·
Οὐκ ἔνδοι. χθιζὸς γὰρ ἐπὶ Κρανῶνα βέβηκε,
Τέλθος ἀπαιτήσων ἑκατὸν βόας. ἦνθε Πολυξὼ,
Μάτηρ Ἀκτορίωνος, (ἐπεὶ γάμον ἄρτυε παιδὶ)
Ἀμφότερον Τριόπαν τε καὶ υἱέα κικλήσκουσα.

Τὰν δὲ γυνὰ βαρύθυμος ἀμείβετο δακρυχέοισα,
Νεῖταί τοι Τριόπας· Ερυσίχθονα δ' ἤλασε κάπρος
Πίνδον ἀν' εὐάγκειαν, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται.
Δειλαία φιλότεκνε, τί δ' οὐκ ἐψεύσαο μᾶτερ;
Δαίνυεν εἰλαπίνας τις; ἐν ἀλλοτρίοις Ερυσίχθων.
Αγετό τις νύμφαν; Ερυσίχθονα δίσκος ἔτυψεν·
Η ἔπεσ' ἐξ ἵππων, ἢ ἐν Οθρυϊ ποίμνι' ἀριθμεῖ.
Ενδόμυχος δ' ἤπειτα πανήμερος εἰλαπιναστὰς
Ησθιε μυρία πάντα· κακὰ δ' ἐξάλλετο γαστὴρ
Αἰεὶ μᾶλλον ἔδοντι. τὰ δ' ἐς βυθὸν οἷα θαλάσσης
Αλεμάτως ἀχάριστα κατέρρεεν εἴδατα πάντα.
Ως δὲ Μίμαντι χιὼν, ὡς ἀελίῳ ἔνι πλαγγών,
Καὶ τούτων ἔτι μεῖζον ἐτάκετο· μέσφ' ἐπὶ νευρὰς
Δειλαίῳ ἶνές τε καὶ ὀστέα μοῦνον ἔλειφθεν.
Κλαῖε μὲν ἁ μάτηρ, βαρὺ δ' ἔστενον αἱ δύ' ἀδελφαὶ,
Χ' ὡ μαστὸς τὸν ἔπινε, καὶ αἱ δέκα πολλάκι δῶλαι.
Καὶ δ' αὐτὸς Τριόπας πολιαῖς ἐπὶ χεῖρας ἔβαλλε,
Τοῖα τὸν οὐκ ἀΐοντα Ποσειδάωνα καλιστρέων,
Ψευδοπάτωρ, ἴδε τόνδε τεοῦ τρίτον· εἴπερ ἐγὼ μὲν
Σεῦ τε καὶ Αἰολίδος Κανάκης γένος, αὐτὰρ ἐμεῖο
Τοῦτο τὸ δείλαιον γένετο βρέφος. αἴθε γὰρ αὐτὸν

Βλητὸν ὑπ' Ἀπόλλωνος ἐμαὶ χέρες ἐξερέϊξαν·
Νῦν δὲ κακὰ βούβρωστις ἐν ὀφθαλμοῖσι κάθηται.
Ἢ οἱ ἀπόστασον χαλεπὰν νόσον, ἠέ μιν αὐτὸς
Βόσκε λαβών. ἀμαὶ γὰρ ἀπειρήκαντι τράπεζαι.
Χῆραι μὲν μάνδραι, κενεαὶ δέ μοι αὔλιες ἤδη
Τετραπόδων. ἤδη γὰρ ἀπηρνήσαντο μάγειροι.
Ἀλλὰ καὶ οὐρῆας μεγάλαν ὑπέλυσαν ἁμαξᾶν,
Καὶ τὰν βῶν ἔφαγεν τὰν Ἑστίᾳ ἔτρεφε μάτηρ,
Καὶ τὸν ἀεθλοφόρον καὶ τὸν πολεμήϊον ἵππον,
Καὶ τὰν αἴλουρον τὰν ἔτρεμε θηρία μικκά.
Μεσφ' ὅτε μὲν Τριόπαο δόμοις ἔνι χρήματα κεῖτο,
Μῶνοι ἄρ' οἰκεῖοι θάλαμοι κακὸν ἠπίσταντο.
Ἀλλ' ὅτε τὸν βαθὺν οἶκον ἀνεξήραινον ὀδόντες,
Καὶ τόθ' ὁ τῶ βασιλῆος ἐνὶ τριόδοισι καθῆστο,
Αἰτίζων ἀκόλους τε καὶ ἔκβολα λύματα δαιτός.
Δάματερ, μὴ τῆνος ἐμὶν φίλος ὃς τοι ἀπεχθής,
Εἴη, μηδ' ὁμότοιχος· ἐμοὶ κακογείτονες ἐχθροί.
Εἴπατε παρθενικαὶ, καὶ ἐπιφθέγξασθε τεκοῦσαι,
Δάματερ μέγα χαῖρε, πολύτροφε, πουλυμέδιμνε.
Χ' ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι
Τέσσαρες· ὣς ἀμῖν μεγάλα θεὸς εὐρυάνασσα,

Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα
Ηξεῖ καὶ φθινόπωρον, ἔτος δ' εἰς ἄλλο φυλαξεῖ.
Ως δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες,
Ως πόδας ὣς κεφαλὰς παναπηρέας ἕξομες αἰεί.
Ως αἱ λικνοφόροι χρυσῷ πλέα λίκνα φέροντι,
Ως ἄμμες τὸν χρυσὸν ἀφειδέα πασσαίμεθα.
Μέσφα τὰ τᾶς πόλιος πρυτανήϊα τὰς ἀτελέστως,
Τὰς δὲ τελεσφορίας ποτὶ τὰν θεῦν ἄχρις ὁμαρτεῖν,
Αἵτινες ἑξήκοντα κατώτεραι, αἵ τε βαρεῖαι·
Χ' ἅτις Ελειθυίᾳ τείνει χέρα, χ' ἅτις ἐν ἄλγει,
Ως ἅλις ὡς αὐτᾶν ἱκανὸν γόνυ. ταῖσι δὲ Δηὼ
Δωσεῖ πάντ' ἐπίμεστα, καὶ ὡς ποτὶ νηὸν ἵκωνται.
Χαῖρε θεά, καὶ τάνδε σάω πόλιν, ἔν θ' ὁμονοίᾳ,
Εν τ' εὐημερίᾳ· φέρε δ' ἀγρόθι νόστιμα πάντα.
Φέρβε βόας, φέρβε μᾶλα· φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν·
Φέρβε καὶ εἰράναν, ἵν' ὃς ἄροσε, κεῖνος ἀμάσῃ.
Ιλαθί μοι τρίλλιστε μέγα κρείουσα θεάων.

ΤΕΛΟΣ ΤΩΝ ΥΜΝΩΝ.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ

ΚΥΡΗΝΑΙΟΥ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

α'.

ΞΕΙΝΟΣ Αταρνείτης τὶς ἀνήρετο Πιττακὸν οὕτως
Τὸν Μιτυληναῖον, παῖδα τὸν Υῤῥαδίου.
Αττα γέρον, δοιός με καλεῖ γάμος. ἡ μία μὲν δὴ
Νύμφη καὶ πλούτῳ καὶ γενεῇ κατ' ἐμέ.
Ηδ' ἑτέρη προβέβηκε. τὶ λώϊον; εἰ δ' ἄγε σύν μοι
Βούλευσον, ποτέρην εἰς ὑμέναιον ἄγω.
Εἶπεν. ὁ δὲ σκίπωνα, γεροντικὸν ὅπλον, ἀείρας,
Ηνίδε, κεῖνοι σοὶ πᾶν ἐρέουσιν ἔπος.
Οἱ δ' ἄρ' ὑπὸ πληγῇσι θοὰς βέμβικας ἔχοντες
Εστρεφον εὐρείῃ παῖδες ἐνὶ τριόδῳ.
Κείνων ἔρχεο, φησὶ, μετ' ἴχνια. Χὼ μὲν ὑπέστη
Πλησίον. οἱ δ' ἔλεγον, Τὴν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

Ταῦτ' αἴων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἴκυ
　Δράξασθαι, παίδων κληδόνι συνθέμενος·
Τὴν δ' ὀλίγην ὡς κεῖνος ἐς οἶκον ἐπήγετο νύμφην,
　Οὕτω κ᾽ σὺ γ' ἰὼν τὸν κατὰ σαυτὸν ἔλα.

β'.

Εἶπέ τις, Ηράκλειτε, τεὸν μόρον· ἐς δέ με δάκρυ
　Ηγαγεν, ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι
Ηλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν. ἀλλὰ σὺ μέν πυ
　Ξεῖν' Αλικαρνησεῦ τετράπαλαι σποδίη·
Αἱ δὲ τεαὶ ζώυσιν ἀηδόνες, ᾗσιν ὁ πάντων
　Αρπακτὴς ἀΐδης ὐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

γ'.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ παρέλθε,
　Οἰμώζειν εἴπας πολλὰ, παρέλθε μόνον.

δ'.

Τίμων (ὐ γὰρ ἔτ' ἐσσὶ) τί τοι, φάος ἢ σκότος ἔχθρον;
　Τὸ σκότος, ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν ἀΐδῃ.

ε'.

Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος· ἀλλὰ σὺ νῦν με
　Κύπρι, Σεληναίης ἄνθεμα πρῶτον, ἔχεις.

Ναυτίλον· ὃς πελάγεσσιν ἐπέπλεον· εἰ μὲν ἄηται,
Τείνας οἰκείων λαῖφος ἀπὸ προτόνων.
Εἰ δὲ γαληναίη, λιπαρὴ Θεὸς, οὖλος ἐρέσσων
Ποσσὶν, ἵν' ὥσπερ καὶ τοὔνομα συμφέρεται.
Ες τ' ἔπεσον παρὰ θῖνας Ιουλίδος, ὄφρα γένωμαι
Σοὶ τὸ περίσκεπτον παίγνιον Αρσινόης.
Μηδέ μοι ἐν θαλάμησιν ἔθ' ὡς πάρος, εἰμὶ γὰρ ἄπνους,
Τίκτει τ' αἰνοτέρης ὤεον Αλκυόνης.
Κλεινίου ἀλλὰ θυγατρὶ δίδοι χάριν. οἶδε γὰρ ἐσθλὰ
Ρέζειν, καὶ Σμύρνης ἐστὶν ἀπ' Αἰολίδος.

ϛ'.

Τοῦ Σαμίου πόνος εἰμὶ, δόμῳ ποτὲ θεῖον Ομηρον
Δεξαμένου· κλαίω δ' Εὔρυτον, ὅσσ' ἔπαθεν,
Καὶ ξανθὴν Ιόλειαν. Ομήρου νῦν δὲ καλεῦμαι
Γράμμα· Κρεωφύλῳ, Ζεῦ φίλε, τοῦτο μέγα.

ζ.

Στήλην μητρυιῆς, μικρὰν λίθον, ἔστεφε κοῦρος,
Ως βίον, ἠλλάχθαι καὶ τρόπον οἰόμενος.
Η δὲ τάφῳ κλινθεῖσα κατέκτανε παῖδα πεσοῦσα.
Φεύγετε μητρυιῆς καὶ τάφον οἱ πρόγονοι.

η΄.

Ηλθε Θεαίτητος καθαρὴν ὁδόν. εἰ δ᾽ ἐπὶ κισσὸν
Τὸν τεὸν ὐχ αὐτὴ, Βάκχε, κέλευθος ἄγει.
Αλλων μὲν κήρυκες ἐπὶ βραχὺν ὔνομα καιρὸν
Φθέγξονται, κείνυ δ᾽ Ελλὰς ἀεὶ σοφίαν.

θ΄.

Μικρή τις, Διόνυσε, καλὰ πρήσσοντι ποιητῇ
Ρῆσις. ὁ μὲν, νικῶ, φησὶ τὸ μικρότατον.
Ω δὲ σὺ μὴ πνεύσης ἐνδέξιος, ἤν τις ἔρηται
Πῶς ἔβαλες; φησὶ, σκληρὰ τὰ γιγνόμενα.
Τῷ μερμηρίξαντι τὰ μὴ ἔνδικα, τῦτο γένοιτο
Τὔπος, ἐμοὶ δ᾽ ὦ ᾽ναξ ἡ βραχυσυλλαβίη.

ι΄.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ακάνθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται. θνήσκειν μὴ λέγε τὺς ἀγαθύς.

ια΄.

Ην δίζῃ Τίμαρχον ἐν ἀίδος, ὄφρα πύθηαι
Η τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἔσεαι.
Δίζεσθαι, φυλῆς Πτολεμαΐδος, υἱέα πατρὸς
Παυσανίυ· δήεις δ᾽ αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

ιβ.

Σύντομος ἦν ὁ ξεῖνος, ὃ κ̀ τάφος. ȣ̓ μακρὰ λέξω,
Θῆρις Ἀριςαίȣ, Κρὴς, ὑπ' ἐμοὶ, δολιχόν.

ιγ.

Κύζικον ἢν ἔλθης, ὀλίγος πόνος Ἱππακὸν εὑρεῖν
Καὶ Διδύμην. ἀφανὴς ȣ̃τι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἐρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξον
Τȣ̃θ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

ιδ.

Η ῥ' ὑπό σοι Χαρίδας ἀναπαύεται; εἰ τὸν Ἀριμνα
Τȣ̃ Κυρηναίȣ παῖδα λέγεις, ὑπ' ἐμοί.
Ω Χαρίδα, τὶ τὰ νέρθε; πολὺ σκότος. αἱ δ' ἄνοδοι τί;
Ψεῦδος. ὁ δὲ Πλȣ́των; μῦθος. ἀπωλόμεθα.
Οὗτος ἐμὸς λόγος ὔμμιν ἀληθινός. εἰ δὲ τὸν ἡδὺν
Βȣ́λει, Πελλαίȣ βȣ̃ς μέγας εἰς ἀΐδην.

ιε.

Δαίμονα τὶς δ' εὖ οἶδε τὸν ἄυριον; ἡνίκα καί σε
Χάρμι τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν. ȣ̓δὲν ἐκείνȣ
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

ιϛʹ.

Τιμονόη, τὶς δ' ἐσσί; μὰ δαίμονας, ἔ σ' ἂν ἐπέγνων
Εἰ μὴ Τιμοθέυ πατρὸς ἐπῆν ὄνομα
Στήλῃ, καὶ Μήθυμνα τεὴ πόλις· ἦ μέγα φημὶ
Χῆρον ἀνιᾶσθαι σὸν πόσιν Ευθυμένη.

ιζʹ.

Κρηθίδα τὴν πολύμυθον, ἐπισαμένην καλὰ παίζειν,
Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
Ηδίσαν συνέριθον, ἀεὶ λάλον· ἡ δ' ἀποβρίζει
Ενθάδε τὸν πάσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

ιηʹ.

Ωφελε μήδ' ἐγένοντο θοαὶ νέες. ὐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδυ Σώπολιν ἐςένομεν.
Νῦν δ' ὁ μὲν εἰν ἁλί πυ φέρεται νέκυς, ἀντὶ δ' ἐκείνυ
Οὔνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

ιθʹ.

Νάξιος ὐκ ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
Εμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χὼ μὲν ἐν ὑγρῇ
Νεκρός. ἐγὼ δ' ἄλλως ὔνομα τύμβος ἔχων,

Κηρύσσω πανάληθες ἔπος τόδε. Φεῦγε θαλάττῃ
Συμμίσγειν ἐρίφων ναυτίλε δυομένων.

κ'.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
Ενθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

κα'.

Ηῷοι Μελάνιππον ἐθάπτομεν, ἠελίȣ δὲ
Δυομένȣ Βασιλὼ κάτθανε παρθενικὴ,
Αὐτοχερί. ζώειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν
Πατρὸς Αρισίπποιο. κατήφησεν δὲ Κυρήνη
Πᾶσα, τὸν εὐτέκνων χῆρον ἰδȣ̃σα δόμον.

κβ'.

Οςις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πόδα, Καλλιμάχȣ με
Ισθι Κυρηναίȣ παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν. ὁ μέν ποτε πατρίδος ὅπλων
Ηρξεν, ὁ δ' ἤεισεν κρείσσονα βασκανίης.
Οὐ νέμεσις· Μȣ̃σαι γὰρ ὅσους ἴδον ὄμματι παῖδας
Αχρὶ βίȣ πολιοὺς ȣ̓κ ἀπέθεντο φίλȣς.

κγ'.

Αςακίδην τὸν Κρῆτα, τὸν αἰπόλον, ἥρπασε νύμφη

Ἐξ ὄρεος. καὶ νῦν ἱερὸς Ἀςακίδης
Οἰκεῖ Δικλαίησιν ὑπὸ δρυσίν. οὐκ ἔτι Δάφνιν
Ποιμένες, Ἀςακίδην δ' αἰὲν ἀεισόμεθα.

κδ'.

Εἴπας, Ἥλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὡ 'μβρακιώτης
Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλοῦ τείχεος εἰς ἀΐδην.
Ἄξιον οὐδὲν ἰδὼν θανάτου κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

κε'.

Ἥρως Ἠετίωνος ἐπὶ ςαθμὸν Ἀμφιπολίτεω
Ἵδρυμαι, μικρῷ μικρὸς ἐπὶ προθύρῳ.
Λοξὸν ὄφιν καὶ μοῦνον ἔχων ξίφος. ἀνδρὶ δὲ ἱππεῖ
Θυμωθεὶς, πεζὸν κἀμὲ παρῳκίσατο.

κϛ'.

Ὤμοσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι, μήποτ' ἐκείνης
Ἕξειν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
Ὤμοσεν. ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθέα, τοὺς ἐν ἔρωτι,
Ὅρκους μὴ δυνεῖν οὔατ' ἐς ἀθανάτων.
Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρὶ, τῆς δὲ ταλαίνης
Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) οὐ λόγος, οὔτ' ἀριθμός.

κζ.

Καλλίςη προπάροιθε, τὸ δ' ὕςερον ὔνομα Θήρη,
Μήτηρ ἐυίππȣ παῖρίδος ἡμετέρης.

κη'.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, ὔτε τι δεινὸν
Ρέζων, ὔτ' ἀδικῶν ὐδένα, γαία φίλη,
Μίκυλος. εἴ τι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κȣφη
Γίγνεο, μὴ τ' ἄλλοι δαίμονες οἵ μ' ἔχετε.

κθ'.

Ησιόδȣ τόδ' ἄεισμα κ) ὁ τρόπος ȣ τὸν ἀοιδὸν
Εϛατον, ἀλλ' ὁ καισώμηῖο μελιχρόταῖον,
Τῶν ἐπέων ὁ Σολεὺς ἀπεμάξαῖο. χαίρεῖε λεπῖαὶ
Ρήσεις, Αρήτȣ σύγῖονοι ἀγρυπνίης.

λ'.

Εχθαίρω τὸ ποίημα τὸ κυκλικὸν, ȣδὲ κελεύθῳ
Χαίρω τίς πολλȣς ὧδε κ) ὧδε φέρει.
Μισῶ κ) περίφοιῖον ἐρώμενον, ȣτ' ἀπὸ κρήνης
Πίνω. συγχαίνω πάντα τὰ δημόσια
Λυσανίη, σὺ δὲ ναίχι καλὸς καλὸς ἀλλὰ πρὶν εἰπεῖν
Τοδὲ σαφῶς ἤχω φησί τις ἄλλος ἔχει.

λα'.

Εγχει καὶ παλὶν εἶπε Διόκλεες· οὐδ' Αχελῶιος
Κείνου τῶν ἱερῶν αἰσθάνεται κυάθων.
Καλὸς ὁ παῖς, Αχελῶε, λίην καλός. οὐδέ τις οὐχὶ
Φησὶν, ἐπισταίμην μοῦνος ἐγὼ τὰ καλά.

λβ'.

Θεσσαλικὲ Κλεόνικε τάλαν, τάλαν, οὐ μὰ τὸν ὀξὺν
Ηλιον οὐκ ἔγνων, σχέτλιε, ποῦ γέγονας,
Οστεά σοι καὶ μοῦνον ἔτι τρίχες, ἦ ῥά σε δαίμων
Ούμὸς ἔχει, χαλεπῇ δ' ἤντεο θευμορίῃ;
Εγνων, Εὔξιθεός σε συνήρπασε. καὶ σὺ γὰρ ἐλθὼν
Τὸν καλὸν ὦ μόχθηρ' ἔβλεπες ἀμφοτέροις.

λγ'.

Ωγρευτὴς, Επικυδὲς, ἐν οὔρεσι πάντα λαγωὸν
Διφᾷ, καὶ πάσης ἴχνια δορκαλίδος,
Στίβῃ καὶ νιφετῷ κεχρημένος, ἢν δέ τις εἴπῃ
Τῇ, τόδε βέβληται θηρίον, οὐκ ἔλαβεν.
Χ' οὑμὸς ἔρως τοιός δε, τὰ μὲν φεύγοντα διώκειν
Οἶδε, τὰ δ' ἐν μέσσῳ κείμενα παρπέταται.

λδ'.

Οἶδ' ὅτι μοι πλῦτυ κενεαὶ χέρες, ἀλλὰ Μένιππε
Μὴ λέγε πρὸς χαρίτων τ'ᾐμὸν ὄνειρον ἐμοί.
Αλγέω τὴν διὰ παντὸς, ἔπος τόδε πικρὸν ἀκύων
Ναὶ φίλε τῶν παρά συ τῦτ' ἀνεραςόταῖον.

λέ.

Αρτεμι, τὶν τόδ' ἄγαλμα φιληρατὶς εἵσαῖο τῇδε,
Αλλὰ σὺ μὲν δέξαι πόθνια, τήν δε σάυ.

λς'.

Τίν με λεοντάγχωνε, συοκτόνε, φήγινον ὄζον
Θῆκε. τις; ἀρχίνος. ποῖος; ὁ Κρὴς. δέχομαι.

λζ'.

Βατῖιάδεω παρὰ σῆμα φέρεις πόδας εὖ μὲν ἀοιδὴν
Εἰδότος, εὖ δ' οἴνῳ καίρια συγγελάσαι.

λή.

Εἰς Ερασίξενον τὸν πότην.

Τὸν βαθὺν οἰνοπότην Ερασίξενον, ἡ δὶς ἐφεξῆς
Ακρίτυ προποθεῖσ' ᾤχετ' ἔχουσα κύληξ.

λθ'.

Ο Λύκῖιος Μενοίτας τὰ τόξα ταῦτ' ἐπειπὼν

Εθηκε· τῇ κερασοὶ, δίδωμι καὶ φαρέτρην
Σάραπι, τὺς δ' ὀϊςοὺς ἔχυσιν ἑσπερῖται.

μ'.

Τὰ δῶρα τῇ Αφροδίτῃ
Σειλήνη περίφοιλος εἰκόν' αὐτῆς
Εθηκεν, τήν τε μίτρην
Ημᾶς τὺς ἐφίλησε τόν τε Πᾶνα.

μα'.

Δήμητρι τῇ πυλαίῃ τῦτον ὐκ Πελασγῶν
Ακρίσιος τὸν νηὸν ἐδείματο ταῦθ' ὁ Ναυκρατίδης
Καὶ τῇ κάτω θυγατρὶ τὰ δῶρα Τιμόδημος
Εἴσατο τῶν κερδέων δεκατεύματα, καὶ γὰρ εὔξαθ' ὕτως.

μβ'.

Εἰς ἱερειάν τινα Δήμητρος γραῦν αἰσίως τελευτήσασαν, ἐπὶ τετραμέτρῳ ἐνδεκασυλλάβῳ.

Ιερέη Δήμητρος ἐγώ ποτε καὶ πάλιν Καβείρων
Ωνερ καὶ μετέπειτα Δινδυμένης
Η γρῆυς γενόμην, ἡ νῦν κόνις ἦγο * * * * * *
Πολλῶν προςασίη νεῶν γυναικῶν.

Καί μοι τέκν' ἐγένοντο δυ' ἄρσενα, κήπεμυσ' ἐκείνων
Ευ γήρως ἐνὶ χερσὶν, ἕρπε χαίρων.

μγ'.

Ημισύ μευ ψυχῆς ἔτι τὸ πνέον, ἥμισυ δ' ἐκ' οἶδ'
Εἶτ' ἔρος, εἶτ' Αίδης ἥρπασε πλὴν ἀφανὲς
Η ῥά τιν' ἐς παίδων πάλιν ὤχετο κὴ μὲν ἀπειπὼν
Πόλλακι τὴν δρῆςιν μὴ ὑπέχεσθε νέοι.
Οὐκ ἴσον ἔφη σον, ἐκεῖσε γὰρ ὁ λιθόλευςος
Κείνη κὴ δυσέρως, οἶδ' ὅτι πε ςρέφεται.

μδ'.

Εἰ μὲν ἔκων ἄρχειν ἐπεκώμασα, μυρία μέμφε.
Εἰ δ' ἄκων ἥκω τὴν προπέτειαν ἔχων
Ακρητος κὴ ἔρως με ἀνάγκασεν, ὧν ὁ μὲν αὐτῶν
Εἶλκεν, ὁδ' ἐκ εἴα σώφρονα θυμὸν ἔχειν.
Ελθὼν δ' ἐκ ἐβόησα τίς ἢ τίνος, ἀλλ' ἐφίλησα
Τὴν ἰαρήν. εἰ τετ' ἐς' ἀδίκημα ἀδικῶ.

με'.

Ελκος ἔχων ὁ ξεῖνος ἐλάνθανεν ὡς ἀνιηρὸν
Πνεῦμα διὰ ςηθέων εἶδες ἀνηγάγετο.

Τὸ τρίτον ἡ γῆ ἔπινε, τὰ δὲ ῥόδα φυλλοβολεῦντα
Τἀνδρὸς ἀπὸ ϛομάτων πάνϑ' ἐγένοντο χαμαί.
Ωπ]ημαι μεγάλη. τί μ.; δαίμονα ὐκ ἀπὸ ῥυσμῦ
Εἰκάζω, φωρὸς δ' ἴχνια φὼρ ἔμαθον.

μϛ'.

Εϛι τι καὶ τὸν πᾶνα κεκρυμμένον, ἔϛι τι ταύτη
Ναὶ μα Διόνυσον πῦρ ὑπὸ τῆ σποδιῆ.
Οὐ θαρσέω, μὴ δή με περίπλεκε, πολλάκι λήθει
Τοῖχον ὑποτρώγων ἡσύχιος ποταμός.
Τῷ καὶ νῦν δέδοικα μένε ξένε, μή με παρεισδὺς
Οὗτος ὁ σ', εἰ γ' ἀρνῆς, εἰς τὸν ἔρωτα βάλοι.

μζ.

Τὸν καλὸν ὡς ἰδόμαν ἀρχέϛατον, ὐ μὰ τὸν ἑρμᾶν
Οὐ καλὸν αὐτὸν ἔφαν, ὐ γὰρ ἀγάν ἐδόκει·
Εἶπα, καὶ ἃ νέμεσίς με συνάρπασε, κ' εὐθὺς ἐκείμαν
Εν πυρὶ, πᾶς δ' ἐν ἐμοὶ Ζεὺς ἐκεραυνοβόλει
Τὸν παῖδ' ἱλασόμεσθ' ἃ τὴν θεόν. ἀλλὰ θεῦ μοι
Εϛιν ὁ παῖς κρείοσων. χαιρέτω ἁ νέμεσις.

μη'.

Ληφθήσῃ, περίφευγε Μενέκρατες, εἶπα Πανήμυ

Εἰκάδι, καὶ λῷον τῇ τινι τῇ δεκα..ι,

Ηλθεν ὁ βοῦς ὑπ' ἄροτρον ἑκούσιος εὖγ' ἐμὸς ἑρμᾶς.

Εὖγ' ἐμός. οὐ παρὰ τὰς εἴκοσι ..εμφόμεθα.

μθ'.

Ὡς ἀγαθὰν Πολύφημος ἀνεύρατο τὰν ἐπαοιδὰν,

Τὤῤῥα μένων αἰγᾶν οὐ καθημὴς ὁ Κύκλωψ.

Αἱ μοῦσαι τὸν ἔρωτα κατισχναίνοντι, Φίλιππε.

Η πανακεῖ πάντων φάρμακον ἡ σοφία.

Τοῦ δοκέω χ' ἁ λιμὸς ἔχει μόνον ἐς τὰ πονηρὰ

Τὤγαθὸν. ἐκκόπτει τὰν φιλόπαιδα νόσον.

Εσθ' ἡμῖν χ' ἁ κασὰς ἀφειδέα πρὸς τὸν ἔρωτα

Τουτὶ, παῖ, κείρει τὸ πτέρα παιδάριον.

Οὐδ' ὅσον ἀλλ' ἄραγόν σε δεδοίκαμες· αἱ γὰρ ἐπῳδαὶ

Οἴκῳ τῶ χαλεπῶ τραύματος ἀμφότεραι.

ν'.

Πολλάκι δὴ φυλῆς Ακαμαντίδος ἐν χοροῖσιν Ὧραι

Ανωλόλυξαν κισσοφόροις ἐπὶ διθυράμβοις

Αἱ Διονυσιάδες, μίτραισίτε και ῥόδων ἄωτοις

Σοφῶν ἀοιδῶν ἐσκίασαν λιπαρὰν ἔθειραν.

Οἵ τόνδε τρίποδα σφίσι μάρτυρα βακχίων ἀέθλων
    Θήκαντο. κείνους δ' Ανλιγένης ἐδίδαξεν ἄνδρας.
Εὖ δ' ἐτιθηνεῖτο γλυκερὰν ὄπα Δωρίοις Ἀρίσων
    Αργεῖος ἡδὺ πνεῦμα χέων καθαροῖς ἐν αὐλοῖς.
Τῶν ἐχορήγησεν κύκλον μελίγηρυν Ιππόνικος
    Στρούθωνος υἱὸς, ἅρμασιν ἐν χαρίτων φορηθεὶς.
Αἵ οἱ ἐπ' ἀνθρώποις ὄνομα κλυτὸν ἀγλαάντε νίκαν
    Θῆκαν, θεᾶν ἰοστεφάνων ἕκατι Μοισᾶν.

να'.

Τὴν ἀλίην Εὔδημος, ἐφ' ἧς ἅλα λιτὸς ἐπελθὼν
    Χειμῶνας μεγάλους ἐξέφυγεν δανέων,
Θῆκε θεοῖς Σαμόθραξι· λέγων ὅτι τήνδε κατ' εὐχὴν,
    Ω λαοὶ, σωθεὶς ἐξ ἁλὸς ὧδ' ἔθετο.

νβ'.

Εὐμαθίην ᾐτεῖτο, διδοὺς ἐμὲ Σιμὸς ὁ Μίκκου
    Ταῖς Μούσαις· αἱ δὲ, Γλαῦκος ὅκως, ἔδοσαν
Αντ' ὀλίγου μέγα δῶρον. ἐγὼ δ' ἀνὰ τήνδε κεχηνὼς
    Κεῖμαι τοῦ Σαμίου διπλόον, ὁ τραγικὸς
Παιδαρίων Διόνυσος ἐπήκοος. οἱ δὲ λέγουσιν,
    Ιερὸς ὁ πλόκαμος, τοὐμὸν ὄνειαρ ἐμοί.

νγ΄.

Τῆς Ἀγοράνακτός με λέγε, ξένε, κώμικον ὄντως
Ἀγκεῖσθαι νίκης μάρτυρα τοῦ Ῥοδίου
Πάμφιλον, οὐκ ἐν ἔρωτι δεδαυμένον. ἥμισυ δ' ὀπταῖ
Ἰσχάδι καὶ λύχνοις Ἰσιδος εἰδόμενον.

νδ΄.

Εἰς Αἰσχρήν τινα γυναῖκα οὕτω καλουμένην,
τὴν Μίκκου τροφόν.

Τὴν Φρυγίην Αἴσχρην, ἀγαθὸν γάλα, πᾶσιν ἐν ἐσθλοῖς
Μίκκος καὶ ζωὴν οὖσαν ἐγηροκόμει.
Καὶ φθιμένην ἀνέθηκεν, ἐπ' ἐσσομένοισιν ὁρᾶσθαι
Ἡ γρηῢς μασθῶν ὡς ἀπέχει χάριτας.

νε΄.

Εἰς τὴν γυναῖκα Πτολεμαίου Βερενίκην.

Τέσσαρες αἱ Χάριτες. ποτὶ γὰρ μία ταῖς τρισὶ κείναις
Ἄρτι ποτ' ἐπλάσθη, κἤτι μύροισι νοτεῖ,
Εὐαίων ἐν πᾶσιν ἀρίζηλος Βερενίκα,
Ἇς ἄτερ οὐδ' αὐταὶ ταὶ χάριτες χάριτες.

νϛ΄.

Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον, εἰ μὲν ἔμ' ἔχθει,
Τετράκι μισοίης· εἰ δὲ φιλεῖ, φιλέοις·

Ναιχὶ πρὸς εὐχαίτεω Γανυμήδεος, οὐράνιε Ζεῦ.
Καί σύ ποτ' ἠράσθης. οὐκ ἔτι μακρὰ λέγω.

νζ΄.

Καὶ πάλιν, Εἰλείθυια, Λυκαινίδος ἐλθὲ καλεύσης,
Εὔλοχος ὠδίνων ὧδε σὺν εὐτοχίῃ·
Ὡς τοι νῦν μὲν, ἄνασσα, κόρης ὕπερ, ἀντὶ δὲ παιδὸς
Ὕστερον εὐώδης ἄλλο τι νηὸς ἔχοι.

νη΄.

Τὸ χρέος ὡς ἀπέχεις, Ἀσκλήπιε, τὸ πρὸ γυναικὸς
Δημοδίκης Ἀκέσων ὤφελεν, ἀρξάμενος
Γινώσκειν. ἢν δ' ἄρα λάθῃ, καὶ μή μιν ἀπαιτῇς,
Φησὶ παρέξεσθαι παρθενίην ὁ πίναξ.

νθ΄.

Τῷ με Κανωπίτᾳ Καλλίστιον εἰκόσι μύξαις
Πλούσιον ἡ Κριτίου λύχνον ἔθηκε θεῷ,
Εὐξαμένα περὶ παιδὸς Ἀπελλίδος· ἐς δ' ἐμὰ φέγγη
Ἀθρήσας φήσεις· Ἕσπερε, πῶς ἔπεσες;

ο΄.

Φησὶν ὅ με στήσας Εὐαίνετος (οὐ γὰρ ἔγωγε
Γινώσκω) νίκης ἀντί με τῆς ἰδίης

Ἀγκεῖσθαι χάλκειον ἀλέκτορα Τυνδαρίδησι.
  Πιστεύω φαίδρου παιδὶ Φιλοξενίδεω.

οα'.

Ιναχίης ἔστησεν ἐν Ισιδος ἡ Θάλεω παῖς
  Αἰσχυλὶς, Εἰρήνης μητρὸς ὑποσχεσίῃ.

οβ'.

Τίς ξένος, ὦ ναυηγέ; Λεόντιχος ἐνθάδε νεκρὸν
  Εὗρεν ἐπ' αἰγιαλοῖς, χῶσε δὲ τῷδε τάφῳ,
Δακρύσας ἐπίκηρον ἑὸν βίον· οὐδὲ γὰρ αὐτὸς
  Ἥσυχον, αἰθυίης δ' ἶσα θαλασσοπορεῖ.

ΤΕΛΟΣ.